

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 274

Het geheim van den kelder.

20 Cents
40 Centimes

22 1/2 CENT

Bijna tien minuten werkten zij onafgebroken voort.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenvertegenwoordigers voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

HET GEHEIM VAN DEN KELDER.

HOOFDSTUK I.

Het slot van een inbraak.

Het was omstreeks half twee in den nacht, toen twee heeren, in avondtoilet gekleed, met meer haast, dan het schoone weder en het nachtelijke uur schenen te wettigen, door de Rochester Row snelden, een breedé straat in een der deftigste gedeelten van Londen.

Zij hadden hun cape dicht om zich heen getrokken, blijkbaar om bij het snelle loopen zoo weinig mogelijk gehinderd te worden.

Een hunner, de kleinste, scheen belast te zijn met een vrij groote tasch, die tamelijk zwaar scheen te wegen, en die hij naar allen schijn onder zijn korten mantel wilde verbergen.

De grootste en tevens de oudste van de beide heeren liep met groote passen, zonder echter te draven.

Ook hij droeg een kleine tasch onder den arm, en wierp van tijd tot tijd een blik achter zich in de breede straat, waar zich op dit oogenblik niemand vertoonde.

Ja toch — op een paar honderd meter achter de twee heeren liepen twee mannen, die eveneens veel haast moesten hebben, want ook zij draafden wat zij konden.

Als zij voorbij een lantaarn snelden, schitterde er iets in het licht — dat waren de glimmend gepoetste knopen hunner uniformen — want die twee mannen waren agenten van politie.....

Maar voor het overige was, de stille, deftige wijk als uitgestorven.

De huizen stonden donker langs de trottoirs, en
Raffles No. 274.

daarbinnen was zeker alles in diepe rust.

— Wij zullen wat aan moeten stappen, mijn jongen! zeide toen de oudste der beide heeren. Als ik mij niet sterk vergis, hoor ik daar de stappen achter ons van handhavers van het gezag, die er blijkbaar alles op gezet hebben, teneinde nader onderzoek te doen naar de twee nachtelijke bezoekers, die zij door een voor ons noodlottig toeval uit een der grootste huizen aan de Rochester Row hebben zien komen — en wel uit een ongewonen uitgang, namelijk door een raam!

— Ik loop wat ik kan, maar die tasch is zwaar!

— Zóoveel te beter — daaruit blijkt immers duidelijk, dat ons bezoek aan dien rijken schurk van een effectenhandelaar niet te vergeefs is geweest!

— Dat wil zeggen — als wij hier heelhuids uitkomen, Edward! En daar ziet het niet erg naar uit, want daar fluiten de twee schavuiten zoo waarlijk al om assistentie!

De vluchteling had goed gehoord — een snerpend gefluit klonk door de nachtelijke stilte en zou aanstonds nog meer agenten op het spoor der twee vluchtende mannen brengen.

En inderdaad — juist toen zij Artil Road wilden insnellen, bondsden zij tegen een agent aan, die blijkbaar door het fluiten was aangelokt.

De man der wet stond een oogenblik beduusd stil, maar hief toen zijn knuppel op, en wilde dien met ge-

weld op het hoofd van den kleinsten der beide vluchtelingen doen nederdalen.

De ander was hem echter voor, en sloeg hem met een enkelen slag, maar die raak aankwam, tegen den grond.

Dit kleine intermezzo had hun intusschen enkele kostbare seconden gekost en de voetstappen van de twee agenten waren reeds dichterbij gekomen.

— Als wij de Victoria Street maar halen, is alles in orde, zeide de oudste der twee heeren onder het loopen.

— Wil je ons huis binnen vluchten?

— Natuurlijk! Eenmaal daar binnen, geef ik het dien braven kerels te doen ons terug te vinden! Wij zullen vandaar binnen enkele minuten de villa in de Regentstreet hebben bereikt!

— Maar als wij eens stand hielden en hen opwachten?

— Je aanbod is goed bedoeld, ongetwijfeld, maar ik zal er toch liever maar geen gebruik van maken! Je moet weten, dat die agenten met de revolver in de hand achter ons aanstormen, en zeker niet zullen aarzelen, er gebruik van te maken, zoodra zij ons zien stilstaan! Vooruit — daar is de Victoria Street al!

De twee heeren snelden nu als hazen voort, en ook de beide agenten schenen jonge krachtige kerels te zijn, die niet van plan waren, de achtervolging van de twee inbrekers — want dat waren zij stellig! — zoo spoedig op te geven.

Zij bevonden zich nu in de Victoria Street, een der rijkste straten in dit gedeelte der stad, en snelden zoo vlug zij konden alsof hun voeten gevleugeld waren in de richting van de Buckingham Road.

Op den hoek van deze straat en de Victoria-Street verhief zich een vrij oud huis, van tamelijk zonderlinge bouworde, daar men het van drie zijden kon binnengaan, aan de Victoria Street, aan Buckingham Road en ten slotte aan een klein dwarsstraatje, maar daar was de ingang zoo goed verborgen in een schutting waaraan verscheidene tuinen waren gelegen, dat slechts ingewijden hem zouden kunnen vinden of althans zouden weten tot welk huis zij behoorden.

Het was hoog tijd, dat de beide vluchtelingen deze wijkplaats bereikten, want reeds klonken de voetstappen der blijkbaar onvermoeide agenten dicht achter hen.

Zij vlogen den hoek om, — en toen nog een — en in een oogwenk had de oudste der beide mannen een

eigenaardig gevormd sleuteltje in het slot van de schuttingdeur gestoken.

Het volgende oogenblik waren de beide mannen binnengetreden en hadden de deur achter zich dicht getrokken, juist toen de beide agenten hijgend en blazend, met de revolver in de vuist kwamen aanzetten.

De ordebewaarders bleven als aan den grond genageld staan, en wierpen elkander een veelzeggenden blik toe.

— Daar moet de duivel mee spelen, Bill, mompelde een hunner, terwijl hij zijn bezweet gelaat met een rooden zakdoek afveegde. Het lijkt wel of zij door den grond zijn gezonken.

— Dat zullen wij nu maar niet aannemen, Jack, bromde de ander woedend. Het is hier geen tooneel van een variétégezelschap, waar tooverballen worden uitgevoerd, en valluiken zijn hier niet.

— Maar waar voor den duivel kunnen zij dan toch gebleven zijn? hernam de andere agent weder. Dwarsstraten zijn er niet, en zij kunnen toch niet als vliegen tegen de muren van de huizen oploopen!

— Daar is een schutting — misschien zijn zij daar wel over gesprongen — laten wij het in ieder geval maar eens probeeren, of zij zich daar niet schuil houden!

En met onverflauwden moed zetten de beide vertegenwoordigers van het wettig gezag hun nasporingen voort aan gene zijde van de schutting.

Zij wekten zelfs verscheidene bewoners van de huizen, waartoe de kleine tuinen behoorden, maar een uur later moesten zij onverrichter zake terugkeeren, vloekend en scheldend.

Wie waren de beide heeren, die aldus hun achtervolgers op een dwaalspoor hadden weten te brengen?

De een was Lord Lister, geheeten John Raffles, de nachtmerrie van den hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, en de ander was zijn trouwe vriend Charly Brand.

De Groote Onbekend had dien nacht het huis van een schatrijken effectenhandelaar uitgekozen tot terrein zijner werkzaamheden, maar een noodlottig toeval had dit bezoek ontijdig verraden aan twee agenten, die toevallig stil met elkander stonden te praten in de buurt van het venster, waarlangs zij het huis van hun slachtoffer hadden verlaten, en zij hadden hun redding slechts te danken gehad aan hun snelvoetigheid en aan

de gelukkige omstandigheid, dat zij zich vrij dicht in de nabijheid bevonden van een toevluchtsoord van John Raffles, het huis in de Victoria Street, dat hen reeds menigmaal van grooten dienst was geweest.

Zoodra zij zich in den kleinen tuin achter de schutting bevonden, waren zij naar een achterdeur in het hoekhuis gestapt, die eveneens spoedig geopend werd.

Nu konden de beide vrienden zich in veiligheid achten!

Raffles maakte aanstonds licht door middel van zijn electriche zaklantaarn, hetgeen hij ongestraft kon doen daar zij zich thans bevonden in een gang, waarvan de buitendeur geheel uit hout bestond, zoodat zij geen vrees behoeften te koesteren, dat het lichtschijnsel naar buiten zou doordringen.

De gang was vrij breed en met groote tegels bevoerd.

Aan weerszijden bevonden zich eenige deuren, blijkbaar behorende tot verschillende kasten, de keuken, en den kelder.

De twee mannen gingen echter al deze deuren snel voorbij, totdat Raffles stilstond aan den voet van een eikenhouten wenteltrap, die naar de eerste verdieping leidde.

Hij bukte zich, belichtte den zijwand van de gang en tastte even met zijn uitgespreide vingers over den schijnbaar vlakken, onafgebroken wand.

Schijnbaar — want eensklaps, nadat de zoekende vingers van den Grooten Onbekende op een bijna onzichtbaar uitsteeksel hadden gedrukt, dat kunstig verborgen was in een kleine houten randversiering van het muurwerk, sprong dit open en maakte een opening vrij van bijna een meter hoog en een halven meter breed, zoodat de twee vrienden zich diep moesten bukken om er doorheen te kruipen.

Bij het licht van de electriche zaklantaarn daalden zij een kleine ijzeren trap af van ongeveer twintig treden en bevonden zich nu in een van beton gebouwen kelder, bijna drie meter hoog, en waar zich volstrekt niets anders bevond dan de ijzeren ladder waarlangs de twee mannen zooeven waren afgedaald, terwijl de geheime deur achter Charly dichtviel.

Zij waren echter blijkbaar nog niet aan het einde van hun tocht, want Raffles lichtte met zijn lantaarn in een hoek, telde tien van de roode tegels af, te beginnen aan den hoek van den kelder waarmede de vloer bedekt was, en drukte er krachtig den voet op.

Bijna tegelijkertijd klapte geruischloos een luik in de vloer op, dat eveneens met tegels was bedekt, en volstrekt niet van de omgeving te onderscheiden viel.

— Het verheugt mij dat alles nog zoo goed werkt, zeide Raffles tevreden. Het is geruimen tijd geleden, dat wij van dit huis gebruik hebben gemaakt!

— Dat hebben wij voor een groot gedeelte te danken, aan je braven chauffeur, aan Henderson, die op regelde tijden het mechaniek naziet en als het noodig is, herstellingen aanbrengt! zeide Charly.

— Je hebt gelijk, mijn jongen — ik ben zeer veel aan dien eenvoudigen, kinderlijken reus verschuldigd! Maar laat ons nu voortmaken, want wij hebben onze nachtrust wel verdiend!

De twee mannen daalden af door het luik, en langs een tweede ladder, ditmaal van hout, en die naar een tweeden kelder voerde, volkomen gelijk aan den eersten, behalve dat de wanden uit gewone steenen waren opgetrokken.

Niet zoodra hadden zij den vloer van dezen kelder bereikt, of boven hun hoofd viel met een doffen slag het verborgen luik weder dicht.

HOOFDSTUK II.

De geheime tunnel.

Raffles haalde een kleine stalen stift te voorschijn, die er wel eenigszins uitzag als de sleutel waarmede men een pendule opwindt, en stak die in de nauwelijks zichtbare opening in een der wanden van den kelder, verborgen tusschen de voegen der roode baksteen, daar, waar de kalk een weinig afgebrokeld scheen.

Aanstands schoof met zacht geruisch een groot gedeelte van den steenen wand terzijde.

Wie deze eigenaardige schuifdeur had kunnen onderzoeken, zou bevonden hebben, dat zij uit ijzer bestond, belegd met een zeer dunne laag metselsteen, waardoor zij in het geheel niet te onderscheiden was van den eigenlijken muur.

Er werd nu een donkere opening zichtbaar, maar toen Raffles er het licht van zijn lantaarn liet inschijnen, viel het schijnsel op blinkende metaaldeelen, en op het begin van een schier eindeloze tunnel.

De metaaldeelen behoorden tot een eigenaardig voertuigje, een electrisch wagentje op slechts twee wielen, dat in duizelingwekkende vaart door deze tunnel kon snellen, en de tunnel zelve, tenminste wat een zeer groot deel er van betreft, had Raffles eenige jaren geleden door een toeval ontdekt.

Zij moest reeds eenige eeuwen oud zijn, en was wellicht aangelegd door de een of andere godsdienstige secte, die op een zeker tijdstip in de minderheid was en dus verdrukt werd door de partij die aan het bewind was.

Waarschijnlijk had zij oorspronkelijk gediend om buiten de wallen van Londen te kunnen vluchten, dat toen nog niet die onmetelijke uitgestrektheid had van thans.

Slechts met de hulp van Charly Brand en van den trouwen Henderson was Raffles er met groote moeite in geslaagd, deze tunnel verder door te graven, tot dat zij uitkwam aan het geheime laboratorium dat zich onder het tuinhuis in het park van de villa aan de Regentstreet bevond.

De tunnel was gemiddeld twee meter hoog en iets meer dan anderhalven meter breed.

Juist in het midden liep er over den vloer een enkele spoorstaaf waarop de flenzen rustten van de twee wielen van het electrische wagentje, dat in evenwicht werd gehouden door de gyroscop, een met buitengewoon groote snelheid rondwentelend vliegwiel, dat juist werkte als de drijftol van den schooljongen, die zich door de werking van de middelpuntvliedende kracht in evenwicht houdt.

Wanneer de gyroscop slechts snel genoeg draaide, bleef het wagentje, zelfs wanneer het volkomen stil stond, op zijn twee wielen overeind staan.

Een zeer krachtige motor verleende het een snelheid die tot 100 K.M. per uur kon bedragen.

Het wagentje was zeer klein, maar bood toch plaats voor een drietal personen, die op een soort fietszadel moesten plaats nemen en de beweegkracht werd toegevoerd door een draad, zooals bij de electrische tram.

Aan het begin van de tunnel, ter rechter zijde daarvan bevond zich een vrij groote nis, waarin de dynamo was geplaatst die voor de voeding van den electrischen stroom zorgde.

De beide vrienden traden binnen en Raffles bracht, door een kleinen hefboom over te halen, de electrische gloeilampjes aan het branden, die op geregelde afstanden van 25 meter tegen de zoldering van de tunnel waren bevestigd.

Raffles bracht de dynamo in werking, schoof de deur weder dicht, en vervolgens namen de twee vrienden ieder op een der zadels plaats.

De Groote Onbekende greep de handle, die de beweegkracht regelde, over, en aanstands schoot het electrische wagentje, terwijl de gyroscop een gonzend geluid deed hooren, met groote snelheid vooruit, de tunnel in.

Deze eigenaardige onderaardsche gang liep van de Victoria-Street onder de East Chapel Street, de York

Street, Bird Cage Walk, het geheele James-Park, The Mall en Pall Mall door, een afstand van ongeveer 1200 meter, in rechte lijn, dien het wagentje in vijf minuten moest afleggen.

De snelheid werd spoedig zoo groot, dat de elektrische lampen aan de zijdering slechts een doorlopende streep schenen.

De windzuiging veroorzaakte een gierend geluid, en de beide mannen moesten zich stevig vasthouden aan de stangen, om niet van het wagentje geslingerd te worden.

Maar eensklaps geschiedde er iets ongewoons, nadat zij nauwelijks twee minuten onderweg waren.

Het wagentje vertraagde zijn vaart en het eigenaardig gegons van de gyroscop, die eveneens door den motor in beweging werd gebracht, begon te verzwakken.

Met een werktuigelijke beweging haalde Raffles den hefboom over, waardoor ter weerszijden van het wagentje twee van sterke rollen voorzien stangen werden uitgestoken, die als steunsels werkten, zoodat het voertuigje niet kon omvallen, als door een of ander toeval de gyroscop buiten werking werd gesteld.

De voorzorgsmaatregel bleek niet overbodig, want het geluid van de gyroscop werd hoe langer hoe zwakker en hield eindelijk geheel en al op, en bijna op hetzelfde oogenblik stond het wagentje stil, thans steunend op zijn twee wielen en vier rollen.

— Wat heeft dat te beteekenen? vroeg Charly verwonderd.

— Ik kan het je niet zeggen — voor zoover ik weet is de motor nog voortreffelijk in orde. Misschien mankeert er iets aan den geleidingsdraad, maar ik zou niet kunnen zeggen wat het is. Het is echter zeker, dat we niet verder kunnen. Ik zou voor den drommel wel eens willen weten.....

Maar eensklaps hield hij op en greep Charly bij den arm.

— Hoor je dat niet? Hoor je dat geluid niet?

Charly luisterde met gespannen aandacht.

Toen knikte hij eenige malen bevestigend en zeide op fluisterenden toon, als vreesde hij, dat iemand hem verstaan kon:

— Ja — ik hoor het! Het lijkt wel of er hier in de tunnel ergens met een houweel op het gesteente gebeukt wordt.

— Maar dat is toch onmogelijk, Charly! hernam

Raffles. Niemand weet nog iets van het bestaan van deze tunnel dan Henderson, en het is volkomen onaanneemelijk, dat hij zich hierheen zou begeven op dit uur van den nacht! Het is te dwaas om alleen te loopen!

— Maar wat kan het dan zijn? Het klinkt toch duidelijk als het geluid van een houweel op steen. Zou het achter of vóór ons zijn?

— Ik vermoed, dat het vóór ons is, want ik breng het in verband met het stilstaan van het wagentje! Laten wij afstappen en eens gaan zien!

De beide vrienden verlieten hun plaats op het elektrische wagentje en schreden behoedzaam voort, terwijl zij onwillekeurig de hand op den zak hielden gedrukt, waar zich hun revolver bevond.

Het zwakke geluid van het regelmatig geklop van ijzer en steen werd sterker bij iederen stap, dien zij deden.

Zij hadden echter nog nauwelijks vijftig schreden gedaan of er had weer een nieuw voorval plaats, dat hen met niet weinig ongerustheid vervulde.

Het elektrische licht ging uit.....

Het was nu stikdonker in de tunnel, maar het geluid van het hamerend houweel klonk onverdroten voort.

Charly greep Raffles bij den arm, bracht zijn mond aan zijn oor, en vroeg op fluisterenden toon:

— Je weet toch heel zeker, dat deze tunnel geen geheime zijgangen kan hebben?

— Ik durf het niet te ontkennen, Charly, maar het is niet geheel onmogelijk — al heb ik ze dan nog nooit ontdekt!

Hij had zijn elektrische zaklantaarn ontstoken en vervolgde:

— Wij moeten in ieder geval zien, wie het is, die hier inbreuk durft te maken op de onschendbaarheid van mijn grondgebied!

Onverschrokken gingen de twee mannen voort, thans bij het licht van de elektrische zaklantaarns.

Het geluid van het hakkende houweel — want iets anders kon het niet zijn — kwam nu duidelijk naderbij.

Eensklaps stond Raffles stil.

— Het is nu bijna vlak boven ons hoofd — en dus niet in de tunnel. Ik vermoedde het ook reeds! Doof eens spoedig je lantaarn!

— Waarom?

— Dat zul je aanstonds wel zien! En praat vooral niet luid.

Bijna tegelijkertijd werden de beide lantaarns gedoofd.

Niet aanstonds waren de oogen der beide mannen gewend aan de thans weer tastbare duisternis, maar toen de uitwerking van den plotseligen overgang van licht naar donker voorbij was, zag Raffles, toen hij den blik naar boven richtte, tot zijn onuitsprekelijke verbazing een zeer zwak lichtschijnsel, dat door het gewelf van de tunnel scheen heen te dringen.

Er viel niet meer aan te twijfelen — vlak boven hun hoofd werd met een krachtig houweel het bovendek van de tunnel aangetast.

Zij voelden het gruis van den afgehakten steen op hun handen en hun gelaat vallen — en het schijnsel werd voortdurend sterker!

Nog een kwartier — misschien nog korter — en het gat zou zoo groot worden, dat de persoon die daar boven aan het werk was — want dat het er slechts een was, viel duidelijk waar te nemen aan het tempo van de houweelslagen — er gemakkelijk de hand door zou kunnen steken.

Dan zou het geheim van de beide vrienden verraden zijn — en Raffles zou de tunnel een weinig verder moeten vernielen, teneinde te beletten, dat men de villa bereikte — tenminste als hij daartoe nog wel tijd had!

Deze gedachten gingen om in het hoofd van de beide vrienden, toen zij daar in de dichte duisternis stonden, en elkanders zware adémhaling hoorden.

Maar plotseling, juist toen de beide mannen ieder oogenblik moesten vreezen, dat de man met zijn houweel daarboven, met zijn werktuig door den wand zou heenslaan, hield het hakken op, en eenige oogenblikken later verdween ook het lichtschijnsel.

Nog bijna tien minuten bleven Raffles en Charly onbewegelijk en in de diepste duisternis op dezelfde plek staan.

Toen zeide Raffles op zachten toon:

— Ik geloof, dat het onmiddellijk gevaar geweken is, maar wij kunnen niet gaan slapen alvorens wij ons overtuigd hebben wat hier gaande is, en of die man met zijn houweel hier boven opzettelijk is gaan graven, wetende wat hij onder zijn kelder zou vinden, dan of wij hier met louter toeval te maken hebben!

— Maar als hij eens terugkeerde?

— Ik geloof niet, dat hij dat doen zal, — het is twee uur en hij zal naar zijn bed verlangen!

— Maar wij kunnen niet voor- of achteruit meer!

— Dat is te zeggen — niet met motorische beweegkracht, maar wel als wij onze beenen in werking stellen. Je zult je wel herinneren, dat ik op dergelijke dingen verdacht ben geweest en aan dit lichte wagentje drie stel gewone rijwielpedalen met kettingtransmissie heb aangebracht. Je zult nu wel begrijpen, waarom ons wagentje plotseling stilstond?

— Om je de waarheid te zeggen, Edward.....

— Het is toch eenvoudig genoeg! Bij den eersten slag van het houweel, die voor een klein gedeelte door den dunnen wand heendrong, heeft de man, die daar boven ons hoofd aan het werk was, den electricchen geleidingsdraad vernield, en een oogenblik later ook den draad van het electricch licht! Dat laatste is echter een geluk te noemen, want als die krachtige electricche lampen waren blijven branden, dan had onze vriend, die zelf slechts bij een kaars of een klein petroleumlampje scheen te werken, stellig door de opening, al was zij maar een duim groot, hun schijnsel moeten zien. En laten wij nu spoedig opstijgen, om Henderson en met hem de noodige werktuigen te halen!

HOOFDSTUK III.

Een zonderlinge ontdekking.

De beide vrienden lieten geen tijd verloren gaan, maar stegen aanstonds weder in den zadel, schakelden den motor uit, die nu toch nutteloos was geworden en bewogen het electrische wagentje met hun voeten vooruit.

Het ging wel lang niet zoo snel, maar toch legden zij de resteerende 800 M. in ongeveer 3 minuten af.

Het wagentje stond stil in een vrij groote ruimte, die grensde aan het geheime laboratorium, en daarvan door een geheime deur gescheiden was.

De twee vrienden gingen snel door deze deur, betraden het laboratorium, bestegen de geheime trap, die achter den schoorsteen in een der vertrekken van het tuinhuis uitkwam, deden een deel van dezen schoorsteen om zijn as draaien en bevonden zich nu binnenshuis.

Zij verlieten het tuinhuis door den gewonen ingang en snelden op de garage toe, die dicht bij den parkmuur was gelegen, en waarboven zich de woning van Henderson, den trouwen chauffeur bevond!

De reus scheen wel een hazenslaapje te hebben, want nauwelijks had hij het grint hooren kraken van het pad, dat voorbij de garage liep, of hij sprong uit zijn bed, boog zich uit het openstaande raam, wreef zich de oogen eens uit en zeide toen op zacht fluisterenden toon:

— Zijt gij het mylord?

— Ja, Henderson! Je zoudt mij een groot genoeg doen, als je je nachtrust eens wilde opofferen om mijnheer Brand en mij te helpen. Morgen kan je je schade inhalen!

— Daar praten wij niet van Mylord! Ik ben aanstonds tot uw dienst!

Het hoofd van den chauffeur verdween, en nog geen twee volle minuten later kwam hij in al zijn geweldigen omvang te voorschijn.

— Hier ben ik, mylord!

— Vlug gedaan, Henderson! Wij moeten aanstonds

naar de tunnel, die naar het huis in de Victoria Street leidt! Er is daar iets gebeurd, waarvan ik je onderweg den aard wel zal mededeelen! Wij moeten een paar houweelen en schoppen meenemen — metselsteenen en de ingrediënten om kalk te maken, vinden wij wel in een der tunnellenissen.

— Ik zal er aanstonds voor zorgen, mylord!

Uit een kleine loods terzijde van de garage haalde de reus een drietal houweelen en even zooveel schoppen, die hij met even groot gemak over zijn schouders droeg, als een dandy zijn wandelstokje.

Aanstonds werd de terugtocht weder aanvaard, en nu ging het nog vlugger terug, nu ook de krachtige beenen van den chauffeur hulp boden.

Raffles raadpleegde zelve zijn horloge en riep eindelijk uit:

— Laat ons nu wat vaart minderen, want wij moeten nu de plek naderen, waar de draad vernield is.

Na eenig zoeken bij het licht van de zaklantaarn, werd de plek waar de draad werd vernield vrij spoedig gevonden.

— Luister nu eens, Henderson, begon Raffles op ernstigen toon. Boven de plek waar wij nu staan, bevindt zich zeer waarschijnlijk een kelder en de bewoner van het huis, waartoe die kelder behoort, heeft zich dezen nacht vermaakt met het graven van een gat in den vloer daarvan, om een doel, hetwelk mij niet recht duidelijk is, maar dat ik nader wil onderzoeken.

— Dan zullen wij het onderzoeken, mylord! zeide Henderson eenvoudig.

— Maar Edward, wij zullen dat gat dan aanzienlijk moeten vergrooten, en hoe zullen we het weer dichtmaken, vroeg Charly.

— Met behulp van metselsteenen, kalk en troffel, mijn jongen, antwoordde Raffles bedaard. En dat alles is aanwezig, in een van de nissen op eenigen afstand hier vandaan, en je zult mij een genoeg doen, wanneer je eens wat kalk voor ons gereed maakt, terwijl

Henderson en ik het gat boven ons hoofd zullen verbreden. Ik geef je natuurlijk volkomen vrijheid om je sierlijk rokcostuum uit te doen en je hoogen hoed af te zetten!

— Dat is alleraardigst van je! merkte Charly op, niet zonder een tikje ironie, terwijl hij zich van zijn rok ontdeed en zijn kostelijk glimmend hoofddeksel afzette.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen in de richting van een van de nissen, die zich op geregelde afstanden in de wanden van de tunnel bevonden, en waar Raffles verschillende voorraden had opgestapeld, zooals steenen, kalk, bakken met water, electricische leidingdraad, schakelaars, gloeilampen enzovoort, om in geval van nood te kunnen gebruiken.

Raffles had zich eveneens van zijn rok en vest ontdaan en was met Henderson boven op het electricische wagentje geklommen, nadat dit juist onder de gevaarlijke plek in het gewelf was gereden en met behulp van een paar wiggen onder de wielen was vastgezet.

Vandaar konden zij gemakkelijk het gewelf met hun houweel bereiken.

Zij moesten door een vrij harde laag heenhakken, die echter tamelijk dun was — dunner dan Raffles had vermoed.

Het was wel te denken, dat de bouwers van deze tunnel er niet op gerekend hadden, dat er vele eeuwen later wel eens huizen boven hun graafwerk konden gebouwd worden, met diep uitgegraven kelders, waardoor de laag aarde boven de tunnel aanzienlijk zou worden verdund.

De twee mannen hakten voorzichtig door, pogend zoo weinig mogelijk leven te maken.

Het verwulf van de tunnel bestond evenals de wanden, uit grove bakstenen, welke zij een voor een konden verwijderen.

Met die steenen kwam echter ook een hoeveelheid zwarte aarde mede, zooals men ze in dit gedeelte van Londen in den grond vindt.

Na ongeveer een half uur te hebben doorgewerkt hadden de twee mannen een gat gemaakt, dat misschien niet groot genoeg was om er het machtige lichaam van den chauffeur door te laten, maar toch wel om doortocht te verleenen aan de slankere lichamen van John Raffles en Charly Brand.

Juist op dat oogenblik keerde de jonge man terug.

— De kalk is klaar! zeide hij.

— Je zegt dat met een ontevreden klank in je stem Charly, merkte Raffles afkeurend op. Is het werk je niet bevallen?

— De waarheid is, dat ik liever kaart, paardrijd of tennis! antwoordde Charly.

— Maar het was noodig, beste jongen!

— Dat heeft mij eenigszins getroost; ik zie dat jullie bijna gereed zijn?

— Niet bijna, maar geheel en al! Henderson, maak plaats voor mijnheer Charly op het wagentje, dan zullen wij eens door het gat klimmen. Je behoeft niet ongerust te zijn, als wij wat lang weg blijven, want wij willen de zaak op ons gemak onderzoeken! Als wij soms overvallen mochten worden, zal ik het bekende sein wel geven — en dan maak je dat je wegkomt!

— Ik zou wegloopen, mylord? riep Henderson verontwaardigd uit. Dat kunt gij niet meenen! Ik kom u aanstonds te hulp!

— Ik ben blij, dat je dat onmogelijk zou zijn, Henderson, want je zoudt de zaak maar bederven door je drift! merkte Raffles droogjes op.

— Onmogelijk? Zoudt ge denken, dat het voor mij onmogelijk was om u te hulp te komen?

— Volkomen, mijn vriend — want je zoudt onmogelijk door het gat kunnen komen. Je zoudt er halwege in blijven steken, zooals Karel de Dikke bleef steken in de deur van zijn kerker, waarin zijn ontaarde zoon hem had laten... versmachten, had ik bijna gezegd, maar dit is niet de goede uitdrukking, waar het iemand betreft, die in zijn gevangenschap ongeveer 100 kilo is toegenomen! En nu genoeg geschiedkundige bijzonderheden — aan het werk! Ik laat aan jou de eer, beste Charly!

Charly klom als een kat boven op het wagentje, stak hoofd en bovenlichaam behoedzaam door het nauwe gat en werkte er zich toen uit, niet zonder schade aan zijn keurig gestreken pantalon.

Raffles volgde hem op den voet, en nu werden aanstonds de beide lantaarns weder ontstoken.

Bij het licht daarvan konden de twee mannen zien, dat zij zich in een tamelijk grooten kelder bevonden, waar eenige ledige vaten, wijnflesschen en zakken lagen.

In een hoek stond een wijnrek.

De kelder had volstrekt geen venster en scheen zijn licht alleen te ontvangen door de deur, die zich boven aan de smalle steenen trap bevond.

Spinnewebben in alle hoeken, die glinsterden in het licht van de lantaarn, bewezen, dat de kelder slechts weinig gebruikt werd.

Groote ratten, opgeschrikt door het licht, liepen haastig heen en weder, en zochten hunne holen op.

De deur, die toegang tot den kelder gaf, was met zware bouten beslagen, en het slot scheen nieuw en stevig te zijn.

Maar niet dit alles was het, dat het eerst de aandacht trok van de beide mannen, die in dezen kelder waren doorgedrongen.

Dat was het gat, hetwelk zij aan hun voet ontwaarden, niet datgene, wat zij zelve zooeven hadden gegraven, maar dat, waaraan de onbekende man bezig was geweest, om twee uur in den nacht.

Het bevond zich dicht bij den muur, en was omstreeks twee voet diep.

Het was langwerpige en ongeveer driemaal zoo lang als breed.

Het gat, hetwelk Raffles en Henderson hadden gegraven, bleek zich nu een weinig terzijde van den kuil te bevinden, zoodat het den algemeenen vorm van deze laatste slechts weinig had gewijzigd.

Raffles en Charly wierpen elkander een zwijgenden blik toe.

Geruimen tijd zwegen zij.

Charly huiverde, zonder zelf de reden daarvan te begrijpen.

Toen zeide hij op zachten toon:

— Weet je, Edward — waar die kuil op gelijk?

— Zeg het eens, Charly...

— Op een graf...

— Je hebt gelijk! Ik zou zelfs verder willen gaan, en zeggen: het is een graf!

— Maar waarom... begon Charly aarzelend, terwijl dezelfde huivering hem over den rug liep.

— Waarom die sombere kuil in dezen kelder gegraven is? Ik erken, dat ik het niet weet, en het zelfs niet vermoeden kan. Maar wij zullen het trachten te onderzoeken.

— Als wij dezen kelder maar kunnen verlaten! Die deur schijnt zeer stevig te zijn, en zij zal wel op slot zijn gedaan!

— Dat kunnen wij in ieder geval onderzoeken — en ik heb dan toch nog altijd mijn loopers van dezen nacht bij mij!

Raffles ging op de deur toe, en trachtte de kruk om te draaien.

Het bleek dat Charly goed gezien had — de deur was inderdaad gesloten!

Maar door zulk een kleinigheid liet Raffles zich niet afschrikken!

Hij haalde zijn bos loopers te voorschijn en begon geduldig en met groote vaardigheid het slot te bewerken, dat niet lang weerstand kon bieden aan zijn bekwaame vingers en na eenige minuten met zacht gerinkel opensprong.

De beide mannen wachtten even, teneinde er zeker van te zijn dat men in huis niets van deze manipulatie had vernomen, maar alles bleef stil.

Raffles opende nu behoedzaam de deur.

Hij wenkte Charly, na zijn hoofd naar buiten te hebben gestoken en de twee mannen verlieten den kelder.

Zij bevonden zich in een smalle gang, die slechts een enkele deur bleek te hebben — die van den raadselachtigen kelder.

Een weinig verderop bevond zich de trap, van slechts weinig treden, die naar boven voerde.

Sluipend als katten gingen de twee vrienden naar boven, in de eene hand hun lantaarn, in de andere de revolver.

Alles in huis was echter reeds in diepe rust verzonken.

Zij bereikten nu een tweede gang, die veel breeder was dan de eerste, en die bleek uit te loopen op de ruime hall van het huis.

Zij bevonden zich blijkbaar in een deftig huis, want de meubelen in de hall waren weelderig en duur, de deuren waren van zwaar eikenhout, ingelegd met een andere, kostbare houtsoort, en over de leuning van de gaanderij, die zich over de geheele breedte van de vestibule uitstreckte, hingen zeer schoone gobelins.

De twee mannen doofden nu hun lantaarn, daar zij moesten vreezen, dat het licht daarvan zou kunnen worden gezien door de ruit, die zich boven de straatdeur bevond en schreden langzaam en behoedzaam verder.

De hall werd flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, die juist terzijde van het huis scheen te staan.

Raffles scheen een bepaald doel te hebben, want hij richtte zijn schreden aanstonds naar de voordeur.

Daarin bevond zich een ruit, door stevige mazen van ijzer beveiligd.

Raffles wierp er een blik door, en keek naar de deurpost, waar op een koperen plaat een naam te lezen was.

Die naam luidde J. F. Fenimore.

Daarop wendde hij zijn blik recht naar de overzijde van de straat.

Hij was er vaak genoeg doorgekomen, om de huizen daarginds aanstonds te herkennen.

Raffles wendde zich weder tot Charly, en zeide bijna onhoorbaar, terwijl hij zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van den jongen man bracht:

— Ik heb genoeg gezien! Ik weet nu, hoe de bewoner van het huis heet, en waar het ongeveer gelegen is! Laten wij weder terugkeeren.

— Moeten wij dan het overige van het huis niet doorzoeken?

— Daartoe is het reeds te laat, want wij moeten nog heel wat doen, en bovendien — ik geloof niet, dat wij nog veel bijzonders zouden ontdekken. Het geheim van dit huis schuilt in den kelder — tenminste voorloopig!

De beide vrienden verlieten de vestibule weder, en keerden langs denzelfden weg terug naar den geheimzinnigen kelder.

Raffles wierp nog een blik op den somberen kuil, met zijn vorm als van een graf, en zeide toen:

— Wij zullen nu aanstonds het gat dicht maken en het met aarde vullen, zoodat het niet te zien zal zijn, dat hier vreemde indringers aan het werk zijn geweest.

— Wil je mij dan eens zeggen, Edward, hoe wij weer in de tunnel komen?

— Die vraag is niet van schranderheid ontbloot, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben wel wat laat bedacht, dat men moeilijk eerst door een gat kan kruipen en het dan naderhand dichtmaken! Wij zullen dus wel genoodzaakt zijn, het huis door de voordeur te verlaten! Henderson, geef steenen en kalk aan — maar eerst onze kleederen, wat ik je verzoeken mag.

Henderson volgde het gegeven bevel op en de twee mannen begonnen aanstonds te werken om het gat weder dicht te maken.

Zij voegden de losgehaalde steerten weder op hun plaats, na ze met kalk bestreken te hebben, maar voor Raffles den laatsten steen zou invoegen, bukte hij zich over de kleine opening en zeide tot Henderson:

— Je kunt nu wel weder gaan slapen, Henderson — de rest van het werk doen wij later — als wij weten wat er hier in dit huis geschiedt!

HOOFDSTUK IV.

Wie is Fenimore?

De laatste steen werd, op zijn plaats gelegd, en daarop begonnen de twee vrienden, die van te voren weder alle gereedschappen door het gat hadden gestoken, de steenen met aarde te bedekken, zoodat er spoedig niets meer te zien was van hun werk.

Zij verlieten daarop den kelder, sloten de deur zorgvuldig achter zich, slopen door de gang en de vestibule en bereikten de voordeur.

Raffles wierp er nogmaals een blik door, teneinde zich te overtuigen, dat de weg veilig was en opende haar toen snel, terwijl hij Charly een wenk gaf hem te volgen.

De straat was geheel en al verlaten, en slechts heel in de verte klonk de trage stap van een surveilleerenden politie-agent.

Raffles wierp snel nog een blik op het huis, dat hij zooeven verlaten had, prentte nu goed het nummer in zijn geheugen, en daarop haastten de beide mannen zich naar de prachtige villa in de Regentstreet, waar de Groote Onbekende zijn verblijf had onder den naam van Lord William Aberdeen.

Het was reeds zeer laat in den nacht, en het begon reeds te dagen, toen zij het heerenhuis bereikten door de kleine tuinpoort, welke toegang gaf tot het uitgestrekte park achter het huis.

Nadat de buit behoorlijk was opgeborgen in de geheime kluis, die zich in de bibliotheekzaal bevond, begaven de beide vrienden zich vrij vermoeid, ter ruste — maar nog lang verwijlden hun gedachten bij den kelder in het huis aan de Yorkstreet met zijn lugubere kuil.....

Toen zij elkander weder den volgenden morgen aan de ontbijttafel terugzagen, begonnen de twee vrienden aanstonds te praten over hun nachtelijke onderneming van den vorigen dag en het zonderlinge einde, dat zij gevenden had.

— Heb jij den naam Fenimore ooit gehoord? begon Raffles.

— Ik ken den naam wel, maar ik weet zeker, dat ik nooit iemand heb ontmoet, die zoo heette.

— De man zal wel rijk zijn, want anders zou hij niet in zulk een fraai huis in zulk een deftige buurt kunnen wonen!

— Des te raadselachtiger is zijn zonderlinge nachtelijke arbeid! riep Charly uit.

— Een sombere arbeid, Charly! Wat kan dien man wel bewogen hebben in het holste van den nacht, in een kelder, die blijkbaar zeer weinig gebruikt wordt een kuil te graven, die niet anders is dan een graf.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat het volstrekt geen graf is, maar dat de man voornemens is er een schat te begraven?

— Waarom zou hij dat doen? Met welk doel? We kunnen toch niet a priori aannemen, dat we met een krankzinnige te doen hebben? Er bestaan toch nog brandkasten? En laten wij eens een oogenblik aannemen, dat die kuil met zijn eigenaardigen vorm inderdaad bestemd was om een schat te ontvangen — waarom heeft de man haar dan niet aanstonds begraven? Waar wachtte hij dan op?

— Ik kan je op al die vragen geen antwoord geven, Edward.

— Dat kan ik ook niet, en omdat ik aan niets zo'n hekel heb, als aan onbeantwoorde vragen, zullen we aanstonds eens een ontdekkingstocht ondernemen en trachten gewaar te worden, wie en wat die mijnheer Fenimore is. In ieder geval zal hij een belangwekkende persoonlijkheid blijken te zijn.

— Hoe zoo?

— Is iemand die om half twee in den nacht geheel alleen in den kelder van zijn huis een graf graaft, dan soms geen belangwekkende persoonlijkheid? Ik moet en zal weten, wie die man is, Charly!

Wat Raffles zich had voorgenomen, dat volbracht hij meestal ook zonder verwijl, en zoo waren de beide

mannen, nadat zij nauwelijks de ontbijtzaal verlaten hadden, goed vermomd op weg naar het huis in de York Street, hetwelk zij den nacht te voren op zulk een eigenaardige wijze waren binnengekomen.

Zij hadden zich het uiterlijk gegeven van twee hoogst eerwaardige, van top tot teen in het zwart gehulde mannen, niet jong meer, maar toch ook niet wat men noemt oud, bedachtzaam en langzaam in hun bewegingen, prijkend met een witte das, en met een groote lederen portefeuille onder den arm geklemd.

Zij bereikten het huis van Fenimore te voet en belden aan, juist toen een naburige kerk elf heldere slagen deed hooren.

— Zouden zij ons willen ontvangen? vroeg Charly op zachten toon, toen Raffles had aangebeld.

— Dat hoop ik! Ik zal een meewarig gezicht zetten, teneinde het hart van den bediende te vermurwen — of dat van de dienstbode.

Dit bleek inderdaad noodig te zijn, want de bediende die hem de deur opende, een oud gebogen man, trok zijn wenkbrauwen zeer verbaasd op en begon met te kennen te geven, dat zijn meester noch zijn meesteres zoo vroeg in den morgen bezoeken ontvingen.

— Begeef u niettemin tot uwen meester, goede vriend, zeide Raffles op zalvenden toon, en stel hem in kennis met het feit, dat wij hem wenschen te spreken over een hoogst gewichtige aangelegenheid!

De bediende haalde onmerkbaar de schouders op, maar liet de beide bezoekers toch binnen.

Terwijl hij zich verwijderde, keek Charly zijn vriend vol bewondering aan.

En voor de zooveelste maal verbaasde hij zich over de merkwaardige gedaanteverwisseling, welke Raffles had ondergaan, en die hem tot een geheel ander en nieuw mensch maakte.

Zijn houding, zijn spraak, zijn geheele uiterlijk was veranderd en het scheen nu alsof hij wel een decimeter gegroeid was en zoö mager als een talhout.

De gekleede jas omhulde hem alsof het een verband was zoödat men zich met verwondering moest afvragen, hoe hij in dat kleedingstuk kon adem halen en zich bewegen en hij klemde zijn wandelstok met ivoren knop vast, alsof hij in doodsangst verkeerde, dat men hem dit kostbare voorwerp in dit huis zou trachten te ontfutselen.

De bediende bleef tamelijk raug weg, en keerde eindelijk terug met de boodschap:

— Als het werkelijk een belangrijke aangelegenheid is, waarvoor gij komt, dan wil mijn meester u wel te woord staan, ofschoon het niet zijn gewoonte is vóór de lunch bezoeken te ontvangen.

De rechter arm van Raffles rees omhoog, en de uitgestrekte wijsvinger van zijn rechter hand, in zwart katoen gehuld, piekte lijnrecht de lucht in, zijn wenkbrauwen gingen zoover in de hoogte, dat er gerechte vrees voor bestond, dat zij onder zijn sluik haar zouden verdwijnen en zijn stem scheen uit een spelonk te komen toen hij galmend zeide:

— Zou het geen belangrijke aangelegenheid zijn, vriend? Ik zegge u, het is een zaak van het allerhoogste belang — wij komen hier namens en ten behoeve van telgen der Azteken, voor wie het Lot wel wreed is geweest, want zij zijn genoopt modernnaakt door dit leven te gaan! Verstaat gij wel, vriend — modernnaakt. Men ijst bij de gedachte! Welaan, ter omhulling hunner naaktheid tijgen wij uit en gaan rond in deze stad om kleederen te winnen en ook geld, ten einde te voorzien in deze afschuwelijke kalamiteit — hetgeen noodstand beteekent! En wijs ons nu de verblijfplaats van uwen heer! Wij wenschen hem de vreugde deelachtig te doen worden, het zijne bij te dragen tot bekleeding der ramspoedige Azteekjes!

Charly had zich af moeten wenden, teneinde den lach te verbergen, die gedurende deze met galmende stem uitgesproken toespraak op zijn gelaat verscheen.

De bediende had met gefronste wenkbrauwen toegelusterd en scheen een oogenblik in beraad te staan, of hij de beide lastige bezoekers niet eenvoudig aan de deur zou zetten.

Toen haalde hij nogmaals de schouders op en geleidde de twee zendelingen langs de trap en de breede gaanderij naar een zware eikenhouten deur, waarop hij bescheiden klopte.

Daar binnen riep een stem niet bepaald aanmoedigend:

— Binnen!

Raffles en Charly bevonden zich een oogenblik later in een fraai gemeubeld groot vertrek, dat als werkkamer was ingericht, en stonden tegenover den heer des huizes, (J. F. Fenimore).

Hij was eer klein dan groot, breed van schouders en eenigszins gebogen.

Hij moest minstens 50 jaar zijn, maar zijn sluik haar dat in een lok over zijn voorhoofd hing, was glanzend zwart.

Zoo waren óók de borstelige wenkbrauwen, die twee kleine gitzwarte oogen overliefelden, oogen waarin Charly aanstonds bij zichzelf de opmerking maakte, dat zij hem herinnerden aan de oogen van een Basilisk, of van een cameleon.

Zij hadden dezelfde starende, listige, fascineerende uitdrukking, en zij konden zeer lang achter elkaar op dezelfde plek gevestigd blijven.

Hun eigenaar had de zonderlinge gewoonte, de menschen met wie hij sprak, niet recht in het gelaat te zien, maar naar een of ander punt dat zich schuin achter hem bevond.

Een tweede eigenaardigheid van den man was, dat hij van tijd tot tijd met kracht de palmen van zijn beide handen tegen elkaar wreef alsof hij er iets tusschen fijn wreef.

Hij was waarschijnlijk door een van de duurste kleermakers van Londen gekleed, maar hij scheen niet zeer zindelijk op zijn kleederen te zijn, of ze te lang te dragen, want het grijs geruite pak, hetwelk hij nu aan had, was geheel en al uit de vouw geraakt en hing hem als een zak om het lichaam.

Hij liet langzaam zijn koude, starende oogen van den eenen bezoeker naar den ander dwalen, en zeide toen op een eigenaardigen doffen toon:

— Met wie heb ik het voorrecht?

— Mijn naam is Clutcherbuckel, en mijn vriend heet Smittermiggel, antwoordde Raffles op deftigen toon, terwijl hij ongevraagd plaats nam, en Fenimore met schelvischoogen aankeek, en een schuin gehouden hoofd, zooals kanaries wel plegen te doen, die men een klontje voorhoudt.

— Ik heb die namen nooit gehoord, hernam Fenimore langzaam. Mag ik weten, wat de reden van uw bezoek is?

— Volgaarne, mijnheer Fenimore! antwoordde Raffles. Wij zijn gezonden des hemels, en wij trekken ons het lot aan van de kleine Azteken.

Er verscheen iets als een glimlach op het bleeke gelaat van Fenimore, die zijn trekken niet verhelderde, maar ze eenvoudig veranderde tot een soort grijns, die hem plotseling van een terugstootende leelijkheid maakte, tegelijkertijd behielden zijn oogen denzelfden starenden blik.

— Azteken? herhaalde hij, op denzelfden doffen toon van zoeven. Ik meende, dat dat ras reeds lang uitgestorven was?

— Niet geheel en al, mijnheer Fenimore! In een afgelegen uithoek van Mexico komen zij nóg voor, de afstammelingen van dit eigenaardige ras, en ik moet het tot mijn leedwezen zeggen, dat zij zich in een zeer achterlijken toestand bevinden wat aangaat hunne bekleeding! Welk een ten hemel schreiende ongerechtigheid, mijnheer, dat deze ongelukkige wezens door de omstandigheden gedoemd zijn, hunne naakte lichaampjes bloot te stellen aan den invloed der brandende zonnestralen!

— Waarde heer, hernam Fenimore droog, ik denk, dat de natuur dat zoo gewild heeft, en ik kan mij eigenlijk niet goed voorstellen, wat ik daar eigenlijk aan kan doen.

De gewaande zendeling sloeg de handen in elkaar van verbazing en riep toen uit:

— Wat gij er aan doen kunt? Het is mij ganschelijk onbegrijpelijk, dat een welgesteld man, zooals gij zijt, gezegend met het slijk der aarde, mij een dusdanige vraag kunt stellen? Geld moet gij geven, mijnheer Fenimore — veel geld, opdat wij kleertjes kunnen koopen voor de beklagenswaardige Aztekenkinderen!

Fenimore gaf in het geheel geen antwoord.

Hij had zijn kin op zijn borst laten zinken en keek zijn twee bezoekers achtereenvolgens van onder zijn borstelige wenkbrauwen met zijn ronde slangenooien, en met denzelfden terugstootenden glimlach van zoeven aan.

Daarop liep hij langzaam naar zijn schrijftafel en drukte op een electrischen knop, die zich op het tafelblad bevond.

Bijna op hetzelfde oogenblik trad de oude bediende binnen die den beiden bezoekers de deur had geopend.

Hij bleef op den drempel staan en wierp zijn meester een vragenden blik toe.

Fenimore knikte in de richting van de twee heeren in het zwart en zeide op sloopenden toon:

— Wijs deze twee heeren den weg naar de buiten-deur, — misschien kunnen zij haar niet terugvinden.

Raffles wilde protesteeren en zette met galmenden nadruk zijn stem uit, maar het hielp hem weinig — hij begreep wel, dat zijn bezoek allesbehalve welkom was, en dat de heer Fenimore voor de kleine Azteken zeker geen penny zou uitgeven.

De heer des huizes, die het gejammer blijkbaar moede was, zeide op korzefigen toon:

— Als gij dan volstrekt niet vertrekken wilt, zonde wat voor u vervloekte negers te hebben ontvangen, vraag het dan aan mijn vrouw! James zal u den weg wel wijzen. En laat mij nu met rust, want gij verveelt mij!

Dit was al te duidelijk om te kunnen worden misverstaan en de beide gewaande zendelingen konden dan ook niet anders doen, dan zoo snel mogelijk hun biezen te pakken.

De knecht geleidde hen zwijgend door eenige gangen, naar een vriendelijk gemeubeld vertrek, waar een rijzige, nog tamelijk jonge vrouw, met een zacht, schrander gelaat en glad over de ooren gestreken haar, eenigszins verwonderd opstond teneinde de bezoekers te ontvangen.

Het was mevrouw Jane Fenimore, de echtgenoot van den man met de Basiliskenoogen.

Pluimstrijkend en buigend kwamen de twee zwarte heeren binnen, en zetten opnieuw het doel van hun komst uiteen.

Jane Fenimore luisterde met een vagen glimlach om de lippen en een afwezigen blik in haar helderblauwe droefstaande oogen toe en stond ten slotte op, om naar haar schrijfbureau te gaan en daar eenig geld uit te nemen, hetwelk zij Raffles ter hand stelde.

— Ziedaar, zeide zij. Het is niet veel, voegde zij er aan toe, terwijl een zachte blos in haar wangen opsteeg, en ik zou gaarne meer willen doen voor die ongelukkige kinderen, maar — ik heb toevallig juist niet veel geld in huis en — ik wil er mijn man niet om lastig vallen. Zijt gij soms al bij hem geweest?

— Wij komen zoeven bij hem vandaan, mevrouw en —

— En — heeft mijn man niet iets gegeven?

— Tot mijn diep en hartgrondig leedwezen — neen mevrouw, hij deed zulks niet.

Jane Fenimore zuchtte even, en het scheen alsof er een wolk over haar gelaat trok.

Toen knikte zij de beide bezoekers vriendelijk toe en nam weder plaats voor het raam, waar zij bezig was geweest met een handwerkje.

Raffles en Charly begrepen, dat dit een beleefde aanduiding was, dat zij wel konden vertrekken, en verlieten buigend en allerlei dankbetuigingen stamelend het vertrek.

HOOFDSTUK V.

Op onderzoek uit.

Nadat de twee zoogenaamde zendingen het huis van Fenimore weder verlaten hadden, liepen zij eenigen tijd zwijgend voort.

Zij schenen ieder in hun eigen gedachten verdiept te zijn.

Toen begon Raffles:

— Een merkwaardig gezicht, Charly!

— Een afstootelijk gezicht, Edward! Zijn oogen vooral vind ik vreeselijk! En als hij glimlacht is hij om bang van te worden!

— Ik erken, dat de man er op het eerste gezicht niet zeer aantrekkelijk uitziet en toch heeft hij een van die gezichten die op teergevoelige vrouwen grooten indruk maken — want het zal je natuurlijk ook wel bekend zijn, dat de geschiedenis voorbeelden te over oplevert, die de stelling bewijzen, dat leelijke mannen, of die men althans leelijk pleegt te noemen, zeer vaak het meeste geluk bij de zwakke sekse hebben.

— Ja, die speling van de natuur is mij niet onbekend, hernam Charly glimlachend.

— Wacht eens — ik zie daar aan de overzijde een klein café, waar wij wat zullen gebruiken. Het is niet ver van het huis van Fenimore en meestal weet men in een dergelijke gelegenheid nog al een en ander te vertellen van de bureu!

— Hoe vindt je de vrouw?

— Niet onknap, stil, een beetje bedroefd — en die blijkbaar door mijnheer haar gemaal nog al kort wordt gehouden! Zij heeft een goed hart en had mij zeker meer willen geven — als zij maar meer gehad had!

— Wat zou Fenimore uitvoeren?

— O, dat kunnen wij gemakkelijk genoeg te weten komen — ik denk dat hij renteniert, anders zou hij op dit uur van den dag toch niet in zijn woning zijn!

De beide vrienden hadden nu het café bereikt, en namen plaats aan een klein tafeltje dicht bij een der beide ramen.

Zij bestelden een kop koffie, en begonnen toen voor-

zichtig den kellner te polsen, die maar al te blij was, dat hij een praatje kon maken, want het was nog zoo vroeg, dat er zich nog slechts zeer weinig personen in het café bevonden.

Door den man voorzichtig uit te vragen, kreeg Raffles een en ander te hooren over den man, wien zijn onderzoekingen golden.

Fenimore scheen nog niet lang geleden getrouwd te zijn, en woonde pas een half jaar in het huis aan de York Street.

Zijn vrouw was zeker twintig jaar jonger dan hij, en zij was de dochter van een schatrijken juwelier, die een bruidschat van bijna 100.000 pond sterling had meegekregen.

Men zag de echtgenooten weinig samen, behalve als zij naar den schouwburg gingen, wat echter zelden gebeurde.

Het huwelijk scheen echter zoo gelukkig te zijn, als het slechts mogelijk was tusschen personen van zoo uiteenlopenden leeftijd.

Er waren drie of vier bedienden, ofschoon er in het groote, weelderig gemeubelde huis wel acht of tien noodig waren.

De oude James was door mevrouw Fenimore medegebracht uit het huis van haar vader, en het had haar zelfs eenige moeite gekost, den trouwen bediende door haar man te doen aanvaarden.

Meer wist de kellner niet — en met deze gegevens moest Raffles zich voorloopig tevreden stellen.

Hij betaalde de vertering en een oogenblik later stonden de twee vrienden weer op straat.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Charly.

— Naar huis gaan en lunchen, mijn jongen!

— En vervolgens?

— Vervolgens eens een plan beramen om wat meer te weten te komen uit het verleden van dezen zonderlingen man.

— Uit het verleden? Zou de toekomst niet veel belangwekkender zijn?

— Dat is niet onmogelijk — maar wij zullen haar toch slechts uit het verleden kunnen verklaren!

— Wij gaan dus nog eens op bezoek bij Fenimore?

— Ja, maar ditmaal niet als zendelingen ten bate der kleine Azteken! Ik wil zijn papieren eens onderzoeken!

— Des nachts?

— Neen, als het tenminste te vermijden is! Wij zullen overdag gaan, en ons uitgeven voor beambten van gas-, waterleiding of electriciteit. Dat is ons reeds meermalen goed gelukt!

— Wij zullen dan toch een oogenblik moeten uitkiezen, waarop Fenimore niet thuis is.

— Ja, dat zal noodig zijn. Hij mag ons natuurlijk niet op de vingers zien!

— En wanneer zal dat gebeuren?

— Zoo spoedig mogelijk — denkkelijk reeds morgen! Ik heb het vaag gevoel, dat wij er verstandig aan zullen doen, door een weinig spoed te betrachten. Ik vertrouw dien man niet en onze vondst in den kelder zegt mij weinig goeds.

Onder het spreken waren de beide vrienden de straat ten einde geloopt.

Zij riepen nu een huurauto aan, die hen spoedig tot dicht bij de villa bracht.

Gaston, de trouwe kamerbediende van Lord Aberdeen, kreeg in opdracht een kleine lunch in gereedheid te brengen, en even later waren Raffles en Charly aan tafel gezeten.

De Grootte Onbekende scheen in gedachten verdiept te zijn en sprak niet veel.

Het was duidelijk, dat zijn hersens zich onafgebroken bezig hielden met de ontdekking in den kelder van het huis in de York Street.

De twee vrienden hadden hun maaltijd reeds bijna geëindigd, toen Raffles zeide:

— Denk je eens een oogenblik in de mogelijkheid dat je geen man, maar een vrouw zoudt zijn, Charly — geloof je dan, dat je liefde voor den man zoudt kunnen gevoelen?

Charly dacht even na, en antwoordde toen:

— Ik weet het niet — ik acht het evenwel niet onmogelijk. Jij zelf hebt gezegd, dat het uiterlijk van een man dikwijls geen gewicht in de schaal legt — wat voor een groot gedeelte voor de heeren der schepping

ook maar heel goed is! Ik kan mij echter denken, dat Fenimore een zeer grooten invloed op vrouwen uitoefent.

— Dien indruk heb ik ook gekregen. Het zou anders vreemd lijken, dat een nog jonge, niet onknappe vrouw er behagen in zou scheppen, met een man die voor zijn soortgenooten van het mannelijk geslacht zeker weinig aantrekkelijks heeft, in het huwelijk te treden!

— Mevrouw Fenimore zag er wat lijdend uit — is je dat ook niet opgevallen?

— Je hebt gelijk — ze was zeer bleek en herhaaldelijk heb ik haar in dien korten tijd van ons verblijf in de kamer de hand aan het voorhoofd zien brengen.

De twee mannen hadden den maaltijd beëindigd, en maakten zich nu aanstonds gereed, hunne plannen ten uitvoer te brengen.

Zij verdeelden de werkzaamheden, ten einde zooveel mogelijk inlichtingen omtrent Fenimore in te winnen.

Raffles liet zich naar het stadhuis in de City rijden, en deed zich daar het register van den Burgerlijken Stand voorleggen.

Na eenig zoeken had hij gevonden wat hij zocht — Fenimore was een half jaar geleden in het huwelijk getreden met miss Jane Huntsman.

Raffles klapte het register weder dicht en overhandigde het aan den beambte, die geduldig stond te wachten.

— Gij kunt mij zeker niet inlichten omtrent de voorwaarden, waaronder het huwelijk van den heer Fenimore met miss Huntsman werd gesloten, goede vriend? vroeg hij.

De man dacht eenige oogenblikken ingespannen na, en antwoordde toen aarzelend:

— Meent gij de geldelijke omstandigheden, mijnheer?

— Ja, ook die.

— Ik weet het niet zeker, daar het mijn afdeling natuurlijk niet is, maar ik geloof mij te herinneren, dat mijnheer Fenimore zeer spoedig na zijn huwelijk naar een notaris is gegaan — en misschien wel vóór hij nog in het huwelijk trad, om de geldelijke aangelegenheden te regelen. Gij zult zeker wel weten, dat miss Huntsman zeer rijk was!

— Ja, dat is mij bekend! En mijnheer Fenimore?

— Ook hij was niet onbemiddeld.

— Kent gij misschien den naam van dien notaris?

— Ja, hij is zeer bekend. Hij heet Merryman, en zijn bureau is, als ik mij niet vergis, aan het Strand.

— Ik dank u voor uwe inlichtingen, goede vriend, zeide Raffles, terwijl hij den klerk tersluik een geldstuk in de hand drukte, die zich aanstonds gretig om het goudstuk sloot.

Raffles verliet het stadhuis en riep op straat een huurauto aan, die hem in tien minuten naar het oude deftige huis van notaris Merryman bracht.

Een eerwaardige bediende met spierwit haar opende hem de deur, en dadelijk zag Raffles, dat hij zich bevond in het huis van een dier degelijke, ouderwetsche notarissen, wier ras als zoovele andere begint uit te sterven.

In de hall stonden oude, zware meubelen, de bel was niet electrisch, maar van oud maaksel, dat wil zeggen, dat het een stevige trekbel was, en de bediende zelf was een oud, eerwaardig meubelstuk, vergrijsd in den dienst van zijnen meester.

— Kan ik mijnheer Merryman even spreken, vriend? vroeg Raffles.

De bediende trok een bedenkelijk gezicht.

— Is het voor zaken, mijnheer? vroeg hij toen. Ik geloof, dat de geheele middag van mijnheer Merryman reeds bezet is. Staat gij soms op het lijstje?

— Neen, dat niet! antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben niet in zakenrelatie met uw meester. Ik heb hem slechts eenige inlichtingen te vragen, die maar zeer weinig tijd in beslag zullen nemen. Het geldt een dringende zaak, dat kunt gij hem zeggen.

De bediende bleef nog even aarzelend staan, wees den bezoeker een stoel, en ging toen een breede trap op, uitlopend op een fraai besneden eikenhouten gaanderij.

Raffles zag hem op een deur kloppen en, nadat deze geopend was, eenige woorden wisselden met een schrijver, die weinig minder oud en grijs was dan hij.

De schrijver verdween, keerde een oogenblik later terug en daarop boog de bediende zich over de balustrade, en zeide tot den bezoeker:

— Mijnheer Merryman heeft tien minuten voor u, mijnheer!

— Dat is juist voldoende! riep Raffles vroolijk uit, terwijl hij opsprong en de trap opging.

De schrijver nam hem in ontvangst in een ouderwetsch gemeubeld kantoor, waar bovendien nog eenige klerken zaten te werken en opende toen een zwaar ge-capitoneerde deur, waarop hij den bezoeker in het par-

ticuliere spreekvertrek van notaris Merryman liet binnengaan.

Deze was een man van een jaar of zestig, met een statig uiterlijk, dat aanstonds zijn beroep verried, en in smetteloos zwart gekleed.

Hij had lange witte bakkebaarden en ernstige donkerblauwe oogen, die door een zwaren hoornen bril den bezoeker onderzoekend opnamen.

Hij wees zwijgend naar een stoel, wreef zijn blanke, goed onderhouden handen eenige malen over elkaar, en vroeg toen:

— Mijn bediende zegt mij, dat gij mij een inlichting wenscht te vragen.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer de notaris. Laat ik er echter aanstonds aan toevoegen, dat ik groote vrees koester, dat ge mijn vraag niet eens zult kunnen beantwoorden! Wellicht zal het beroepsgeheim u dat beletten!

— Gij kunt haar in ieder geval stellen, mijnheer — het zal aan mij zijn om te beoordeelen, of mijn plicht mij al of niet verbiedt, er op te antwoorden! hernam de notaris glimlachend.

— Ziehier dan! Ik wenschte te weten, wat er met het particuliere vermogen van mevrouw Fenimore, wier echtgenoot tot uwe cliënten moet behooren, geschied is bij haar trouwen!

Notaris Merryman trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, keek den bezoeker verbaasd aan — en toen scheen er eensklaps een donkere wolk over zijn donker gelaat te glijden.

Hij streek zich eenige malen met de hand over de bakkebaarden en antwoordde op stroeven toon:

— Mijnheer Fenimore behoort inderdaad tot mijn cliënten, mijnheer, — maar wat uw vraag betreft — ik geloof niet, dat ik daarop mag antwoorden. Ik kan u slechts zeggen, want dit is geen geheim, dat het vermogen van mevrouw Fenimore geboren Huntsman reeds door mij beheerd werd nog vóór zij in het huwelijk trad.

— Gij kunt mij dus niet zeggen wat er mee geschied is bij het huwelijk, en wat er mee geschieden zal — laat ons aannemen bij een scheiding, of bij overlijden van een der echtgenooten?

— Neen, mijnheer, dat kan ik u niet zeggen, antwoordde de notaris op denzelfden stroeven toon.

Tegelijkertijd stond hij op, en Raffles begreep wel, dat hij het gesprek als beëindigd kon beschouwen.

Hij greep zijn hoed, maakte een buiging voor den notaris en zeide toen:

— Nog slechts één vraag, mijnheer de notaris — kent gij mijnheer Fenimore persoonlijk, ik bedoel buiten uw hoedanigheid als zijn boedelbeheerscher?

— Neen, mijnheer, ik heb met dien heer volstrekt geen betrekkingen....

De notaris was reeds bij de deur en hield die met een koel beleefd gelaat voor Raffles open.

Deze boog nogmaals en verliet toen het vertrek waarvan de deur met een zachten klap achter hem dicht viel.

Hij schreed snel weder door het klerkenvertrek, daalde de trap af en liet zich een oogenblik later weder in het drukke gewoel van het Strand opnemen.

Voor een platenwinkel stond hij even stil, zonder evenwel iets te zien van wat daar achter de winkelruit was tentoongesteld.

Half voor zich heen brommend, herhaalde hij de laatste woorden van den notaris:

— „Neen, mijnheer, ik heb met dien heer volstrekt geen betrekkingen” — hoe zeide hij dat! Zijn gelaat leek wel van ijs te zijn! Het komt mij voor, dat die Fenimore niet zeer veel vrienden zal hebben, en in ieder geval met notaris Merryman niet bepaald op vriendschappelijken voet verkeert! Met dat al ben ik niet veel wijzer geworden, en het is mij alleen duidelijk dat Merryman blijkbaar reden heeft om zich op een afstand van zijn cliënt Fenimore te houden. Ligt dit aan den aard van hunne betrekkingen? Weet Merryman dingen van Fenimore, die hij krachtens zijn beroep verplicht is geheim te houden, maar die hem in een zeer droevig daglicht zouden stellen als zij bekend werden?

Ik weet het niet — en ik zal er maar niet naar raden!

Nadat Raffles tot deze practische slotsom gekomen was, wenkte hij een huurauto en liet zich tot dicht bij de villa brengen, die hij daarna binnen vijf minuten bereikte.

HOOFDSTUK VI.

Ontdekkingen.

Hij vond Charly reeds in de bibliotheekzaal, waar deze druk bezig was een der vele registers na te slaan, die zich in de geheime boekenkast bevonden, en waarin de jongeman met de grootste zorg en veel geduld alles bijeenbracht uit tijdschriften en bladen, zoowel uit binnen- als buitenland hetgeen Raffles naderhand van dienst zou kunnen zijn, of belang zou kunnen inboezemen.

Hij keek op bij het opengaan van de deur, en vroeg opgewekt:

— Ben je al terug, Edward? Heb je iets ontdekt?

— Neen Charly — of althans bitter weinig! Ben jij misschien wat gelukkiger geweest?

— Dat kan ik je pas zeggen als ik weet wat jij bereikt hebt, zeide Charly lachend.

— Luister dan. Ik heb op den Burgerlijken Stand vernomen, dat Fenimore een half jaar geleden getrouwd is met Miss Jane Huntsman, dat zij zeer rijk was, dat haar vermogen beheerd werd door Notaris Merryman aan het Strand, dat deze ook in relatie staat met Fenimore zelf (ik vermoed dat onze man een of ander testament bij hem gedeponceerd heeft) en dat de Notaris qua persoon niets van Fenimore moet weten! En dat is alles! En jij?

— Ik heb mijn licht eens opgestoken bij den chauffeur van Fenimore!

— Een voortreffelijk denkbeeld!

— Het denkbeeld was misschien wel goed, maar de man deugde niet! Als ik een ander getroffen had, zou ik misschien wel meer te weten zijn gekomen.

Maar mijn zegsman was een isegrim en een bullebijter die niet veel losliet, ofschoon ik hem in een klein wijnhuis op vier glazen bier onthaalde, die er intusschen bij hem ingingen als een tekst in een ouderling. Hij dronk mijn bier op, maar hij liet niet veel los. Het eenige wat ik te weten kwam is, dat Fenimore weinig bezopen ontvangt, en er even weinig brengt. Vroeger moet zijn vrouw vrij wat vrienden gehad hebben, maar die schijnt hij allemaal hun congé te hebben gegeven, want men ziet maar zelden bezoek in 'dat groote huis, en voorts is de vrouw des huizes tegenwoordig vaak ziek.....

Raffles had Charly bij het hooren van die laatste woorden bij den arm gegrepen, zijn oogen schitterden, en zijn neusvleugels trilden.

— Ik weet niet wat het is, Charly, zeide hij op zachten toon — maar het is alsof ik ergens de lucht van krijg — een doodelijke lucht mijn jongen — een lijkenlucht. Kom laten wij ons haastig weder verkleeden, ik heb rust noch duur voor ik de plannen van Fenimore doorgrond heb!

— Wij gaan dus nu reeds naar zijn huis?

— Aanstonds! Henderson moet ons tot dicht in de buurt brengen, met een van onze huurauto's en dan vragen of Fenimore thuis is. Als dat niet het geval is, is alles natuurlijk in orde, en komt hij het ons aanstonds berichten, maar mocht de heer des huizes aanwezig zijn, dan moet hij maar een voorwendsel zoeken voor zijn bezoek, bijvoorbeeld, dat hij komt vragen om de betrekking van chauffeur of iets dergelijks.

Binnen enkele oogenblikken hadden de twee mannen hun uiterlijk weder veranderd, en zich in hun slaapkamer gestoken in kleederen, die met hun nieuwe functie, die van beampten der electriche centrale, in overeenstemming waren.

Henderson had intusschen last gekregen een der beide huurauto's gereed te houden, die in de geheime garage gestald waren, en wachtte hen reeds voor de kleine tuinpoort.

Hij kreeg zijn instructies en daarop reed de auto snel weg.

Het was toen ongeveer drie uur in den middag.

Een paar straten voor het huis van Fenimore verlieten de twee zoogenaamde electriciens de huurauto en Henderson reed door teneinde aan zijn opdracht te voldoen.

Tien minuten later keerde de auto weder terug, en

Henderson gaf hen van zijn plaats achter het stuurwiel af het afgesproken teeken.

De weg was vrij...

Raffles en Charly belden aan het nu zoo welbekende huis aan en werden weder ontvangen door denzelfden bediende, die echter veel meer aan zijn eigen bestaan zou hebben getwijfeld, dan dat hij ook maar een seconde zou durven vermoeden, dat deze beide mannen met hun uniformpet op en hun gereedschapstasch met een riem over den schouder, dezelfde waren als de in het zwart gehulde zendelingen, die den vorigen dag met ten hemel geslagen oogen en over den buik samengevouwen handen, hun opwachting waren komen maken.

Hij keek de twee gewaande beampten verbaasd aan en vroeg toen:

— Wat komt gij hier uitvoeren? Gij zijt in het geheel niet besteld!

— Misschien niet door u, mijnheer, maar wel door de directie van de Electriche Centrale! antwoordde Raffles kalm. Wij moeten aanstonds de geleiding nazien.

— Maar ik verzeker u dat er niets aan ontbreekt! hernam de bediende, eenigszins korzelig.

— Dat zijn zaken, waarvan gij geen verstand hebt, neem mij niet kwalijk, dat ik het u zoo ronduit zeg! merkte Charly op, die reeds zijn tasch geopend had, en op het afdekkastje dicht bij de straatdeur was getreden.

Hij had het kastje snel geopend, en slechts door aanraking met zijn stalen Engelschen sleutel een kortsluiting bewerkstelligd, die er wezen mocht en die waarschijnlijk de bewondering van alle vaklieden zou hebben opgewekt.

— Het is zooals ik dacht! riep Charly, terwijl hij het hoofd omwendde. De boel is geheel en al defect!

— En waar schuilt dat dan? vroeg de bediende.

— Kunnen wij dat aan uw neus zien? vroeg Charly op brutalen toon. Wij moeten de leiding in alle vertrekken nazien. Haast je maar wat en waarschuw je meesteres of je meester, want wij hebben niet veel tijd.

Brommend verwijderde de bediende zich, om even later terug te komen met de boodschap, dat de twee mannen hem moesten volgen.

Snel bezochten Raffles en Charly eenige vertrekken, waarbly de bediende hen steeds op den voet volgde.

Van tijd tot tijd wierp Raffles tersluiks een blik op zijn horloge.

Hij wist, dat Henderson op een vooruit afgesproken tijd opnieuw zou aanbellen, om op die wijze den bediende naar de deur te lokken, daar hij wel begreep, dat er groote kans bestond, dat de man de twee vreemde beambten niet alleen zou vertrouwen, ook al waren zij in uniform.

Zoo bereikten zij de werkkamer van Fenimore, waar zij reeds den vorigen dag in een geheel andere gedaante geweest waren, en bijna op hetzelfde oogenblik ging de schel over.

Henderson was op tijd!

De bediende scheen een oogenblik te aarzelen, maar verliet toen het vertrek, teneinde de huisdeur te gaan openen.

Raffles wist nu, dat hij minstens vijf minuten voor zich had, want Henderson zou den bediende wel aan de praat weten te houden.

Nauwelijks was de deur achter den man dicht gevallen of Raffles trad op het groote bureau toe, en had met onbegrijpelijke vlugheid het deksel en eenige gesloten laden geopend.

Een minuut nadat de bediende het vertrek had verlaten, had het onfeilbaar scherpe oog van den Grooten Onbekende een geheime lade ontdekt, waarvan het mechaniek spoedig meegaf.

Er lagen een aantal brieven, documenten en andere voorwerpen in, waaronder twee ringen.

Vliegensvlug doorliep Raffles eenige van deze brieven, nam toen een klein medaillon op, bekeek het aandachtig, sloeg een blik in de documenten, wierp toen alles weder in de geheime lade, schoof haar dicht en trok de lade van het schrijfbureau weder neder.

Charly had zwijgend toegekeken, met zijn oor tegen de reet van de deur gedrukt, teneinde op het eerste teeken van onraad Raffles te kunnen waarschuwen.

Hij zag dat het gelaat van zijn trouwen vriend een zonderlinge verandering had ondergaan.

Het was bleek en vertrokken en de oogen hadden een duistere peinzende uitdrukking, die Charly zeer goed kende.

Tijd om iets te vragen was er echter niet, want juist toen hij den mond wilde openen, hoorde de jonge man voetstappen in de gang.

Het was de oude bediende, die weder terugkeerde.

Toen hij brommend en met vertoornd gelaat het vertrek weder binnentrad waren de gewaande electriciens weder druk bezig met het nazien van de leiding,

beiden aan een kant van een hooge dubbele ladder.

— Neen, hier is het ook niet, riep Raffles op mismoedigen toon. Zijn er nog meer vertrekkēn?

— Nog twee of drie, antwoordde de bediende brommend. Maar ge zult mevrouw toch zeker niet lastig willen vallen?

— Dat willen wij volstrekt niet, hernam Raffles bedaard, maar dan kunnen wij er ook niets aan doen, als mevrouw vanavond in donker zit.

— Kom dan maar mee, en maak het vlug! knorde James.

De beide mannen kwamen van hun ladder af, grepen hun gereedschapstasschen en volgden James naar het vertrek van de vrouw des huizes.

Zij traden buigend en met de petten in hun hand binnen en putten zich uit in verontschuldigen, waaraan Jane Fenimore spoedig een einde maakte met een vriendelijk:

— Gij hoeft u niet te verontschuldigen, vrienden — gij doet slechts uw plicht. James, je kunt wel heengaan!

De oude bediende verliet het vertrek, niet zonder een blik vol liefde op zijn meesteres te hebben geslagen, die zijn gelaat een andere uitdrukking gaf, zoodat hij er bijna onherkenbaar door werd.

Raffles en Charly zeten hun ladder weder op, en onderzochten voor de leus den geleidingsdraad van het electrische licht, die langs de zoldering liep.

Jane Fenimore had het boek weder ter hand genomen, waarin zij zat te lezen, toen de twee gewaande beambten binnentraden en aan het venster plaats genomen.

Van zijn hooge plaats af zag Raffles hoe zij nu en dan de hand met een snelle beweging naar het hart bracht, en er dan weder mee over het voorhoofd streek.

Daar hij niet langer in het huis wilde blijven dan volstrekt noodzakelijk was, nu hij zijn doel voor een groot deel bereikt had, riep hij eensklaps uit na Charly een wenk te hebben gegeven:

— Daar zit het kameraad! Daar zit de fout! Ik geloof het graag, dat er kortsluiting was! Het zal in een oogenblik hersteld zijn, mevrouw.

— Jullie hoeft je niet te haasten, mannen — jullie bent volstrekt niet lastig! antwoordde Jane met een flauwen glimlach. Terwijl jullie werkt zit ik hier rustig te lezen en...

De jonge vrouw voltooide den zin niet, maar stond

eensklaps op, met een angstige uitdrukking op haar bleek gelaat en met wijd opengesperde oogen.

Het boek gleed op den grond, en zij stond even onbewegelijk als een standbeeld met gebalde vuisten, dicht bij het venster.

— O God — daar komt het weer! hoorde Raffles haar duidelijk met kreunende stem mompelen.

En het volgende oogenblik zakte Jane langzaam op den grond neer, ofschoon zij zich trachtte overeind te houden, door zich aan het gordijn vast te klemmen.

In een oogwenk waren de beide vrienden van hun ladder af.

— Druk eens op die bel naast de deur, Charly, beval Raffles, terwijl hij naar de bewusteloze vrouw toensnelde en haar trachtte op te heffen.

James scheen zich dicht in de buurt van het vertrek te hebben opgehouden, want hij trad onmiddellijk binnen.

Er verscheen een hevig verschrikte uitdrukking op zijn gelaat, toen hij zijn bewusteloze meesteres ontwaardde en hij snelde aanstonds naar haar toe en

knielde naast haar neder, terwijl hij jammerend uitriep:

— Mevrouw! mijn goede meesteres! Kom toch tot u zelve! Ik kan het niet aanzien als gij daar zoo bleek met gesloten oogen ligt.

Het was jammerlijk om aan te zien hoe de oude man daar geknield lag en onhandige pogingen aanwendde zijn meesteres weder tot bewustzijn te brengen, door haar in de palm van de hand te klappen.

Raffles duwde den man zachtjes weg en zeide op vriendelijk vermanenden toon:

— Ik vrees dat dat niet helpt, goede vriend! Uw meesteres is ernstig ongesteld. Zeg mij eens — verkeert zij wel eens meer in zulk een toestand?

— Vroeger nooit! Dat is pas sedert een paar maanden, — en het wordt altijd erger!

— Maar zij heeft toch wel een dokter?

— Een dokter? Het mocht wat! riep James uit. Heel in het begin is onze huisdokter gekomen, onze dokter van toen mevrouw nog Miss Jane Huntsman was maar mijnheer Fenimore zeide, dat hij geen geneesheeren over den vloer wil hebben!

HOOFDSTUK VII.

Langzaam trekt de sluier op.

Een oogenblik was het stil in het vertrek geworden.

Raffles stond met somberen blik en dicht opeengeknepen lippen naast het bewegingloze lichaam, en hij had op dit oogenblik al zeer weinig van een electricien!

Maar James was te zeer onder den indruk van zijn smart dan dat hij daarop gelet zou hebben.

Raffles had zich over het bleeke gelaat met de gesloten oogen gebogen en beschouwde het aandachtig.

Hij tilde de oogleden op, rook aan de half geopende lippen, voelde den pols, legde zijn hand op het hart en stond toen hoofdschuddend op.

— Duren deze aanvallen lang? zoö wendde hij zich

tot James, die radeloos en handenwringend heen en weer liep.

— Meestal niet langer dan een minuut of tien — maar het komt mij voor dat zij hoe langer hoe krachtiger worden en langer duren!

— Kom, help mij uw meesteres op de sofa daarginds te leggen, hernam Raffles, terwijl hij de bewusteloze vrouw onder de armen nam.

Beiden droegen zij haar naar een rustbank en Raffles schoof nu eenige met zijde overtrokken kussens onder haar hoofd.

Hij wierp Charly een veelzeggenden blik toe en richtte zich toen tot den bediende met de woorden?

— Hebt gij vlugzout in huis?

— Ja — dat geloof ik wel! antwoordde James, die blijkbaar geheel van streek was.

— Haal er dan spoedig wat van en loop ook naar de apotheek, een huis of tien hier vandaan en breng wat ik hier op dit stukje papier schrijf!

Onder alle andere omstandigheden zou het optreden van den electricien den bediende zeker ten hoogste verbaasd hebben, maar hij dacht op dit oogenblik aan niets anders, dan aan zijn bewusteloze meesteres en aan de middelen om haar weder te doen herstellen.

Hij nam met bevende handen het papiertje aan, waarop Raffles met potlood snel den naam van een geneesmiddel had gekrabbeld en verliet haastig het vertrek.

— Die arme vrouw! mompelde Charly hoofdschuddend, met een blik op het marmewit gelaat van de bewusteloze.

— Dat mag je wel zeggen, Charly — een zeer beklagenswaardige vrouw — een vrouw die ten doode is opgeschreven, als wij niet spoedig tusschenbeide komen!

— Wat zeg je daar? riep Charly doodelijk ontsteld uit. Wat bedoel je toch?

— Dat zal ik je aanstonds wel mededeelen. Laat ons eerst de terugkomst van den bediende afwachten, die zijn meesteres blijkbaar hartelijk lief heeft.

Binnen vijf minuten was James terug.

Hij had een paar fleschjes in de hand, die hij Raffles toestak, nadat zijn blik het eerst het bleeke gelaat van zijn meesteres had gezocht.

Raffles ontkurkte een der fleschjes, stak het Charly toe en beval:

— Wrijf daarmee haar slapen en polsen stevig in.

Terwijl Charly gehoorzaamde, ontkurkte Raffles het tweede fleschje en goot iets van den inhoud tusschen de half geopende lippen van Jane Fenimore, waarna hij haar het vlugzout onder den neus hield.

Vijf minuten verliepen in groote spanning.

Toen sloeg Jane de oogen langzaam weder op.

Er lag een verwilderde, angstige blik in.

Zij herkende het eerst den ouden bediende die haar met een blik van innige liefde op zijn gerimpeld gelaat beschouwde en keek toen achtereenvolgens de beide gewaande electriciens onderzoekend en eenigszins achterdochtig aan.

James trad naderbij, en zeide haastig alsof hij de beteekenis van dien blik begreep:

— Zij zijn heel goed voor u geweest, mevrouw — zij hebben u zoo spoedig weder bijgemaakt! Op hun bevel heb ik de geneesmiddelen gehaald die u zoo spoedig uit uw bewusteloosheid hebben doen ontwaken.

Jane wierp Raffles en Charly een dankbaren blik toe en zeide:

— Ik weet niet hoe ik u zal danken voor uw hulp, vrienden! Het is wel toevallig dat gij juist hier moest zijn terwijl ik.....

Maar Raffles legde haar met een gebaar het stilzwijgen op.

Er lag een uitdrukking van grooten ernst over zijn scherp besneden gelaat.

— Zoudt gij ons willen toestaan, mevrouw, een kort onderhoud met u te hebben?

Jane richtte zich half overeind op de sofa en keek Raffles aan met door verbazing wijd opengespalkte oogen.

— Een onderhoud zegt gij? Wat bedoelt gij toch? Wie zijt gij? Uw stem klinkt heel anders dan zoeven!

— Dit laatste doet er weinig toe, mevrouw! antwoordde Raffles glimlachend. Deze vriend hier, James is geloof ik zijn naam, kan, als gij dat verlangt, in het vertrek blijven, want hij schijnt u reeds zeer lang te kennen!

— Sinds mijn kinderjaren! Ik vertrouw hem ten volle, en gij kunt in zijn bijzijn vrij uit spreken. Kan ik mij volstrekt niet begrijpen, wat het onderwerp van ons gesprek zou zijn!

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen mevrouw, en ik smeed u dringend, in uw eigen belang moedigt u zijn en u niet te laten meeslepen door uw gevoel. Ik geloof overigens, dat gij een vrouw van groote geestkracht zijt en veel zult kunnen verdragen.

Jane Fenimore had met groote verbazing geluisterd, en wreef zich nu eenige malen met een handgebaar een paar weerbarstige haarlokken van het voorhoofd.

James was bescheiden op den achtergrond blijven staan en scheen van dit geheele voorval volstrekt niets te begrijpen.

Hij begon nu ook in te zien, dat deze mannen zich als beampten van de electriche centrale al zeer eigenaardig gedragen.

Raffles had Jane nogmaals den pols gevoeld en begon toen met ernstige stem:

— Uw trouwe bediende zeide zoeven, mevrouw, dat

gij deze aanvallen in den laatsten tijd wel eens meer hebt, en dat ge geen geneesheer hebt geraadpleegd!

Jane Fenimore boog het hoofd en zeide nauwelijks verstaanbaar:

— Mijn man houdt niet van geneesheeren — mijnheer. Hij is zelf steeds zoo gezond en hij wil hen niet over den vloer hebben, zooals hij het noemt!

— Wilt gij mij eens zeggen, wat de verschijnselen van die aanvallen zijn?

— Laat ik beginnen met te zeggen dat het zoo erg als vandaag nog nimmer is geweest, mijnheer. Ik gevoel mij reeds geruimen tijd loom en wat duizelig. Ik ben zeer spoedig vermoeid, en nu en dan breekt mij zonder schijnbare aanleiding plotseling het koude zweet uit. Soms beginnen mijn slapen te hameren, het is alsof er een nevel voor mijn oogen komt, ik voel een stekende pijn in het hart — en dan zakt eensklaps het bewustzijn uit mij weg, om eenige minuten later meestal vanzelf weder terug te keeren!

Raffles had aandachtig toegeluisterd, zonder zijn blikken af te wenden van het bleeke gelaat van de jonge vrouw voor hem.

Hij scheen met zorg zijn vraag te wikken en eindelijk kwam het er aarzelend uit:

— Vergeef het mij, mevrouw, indien ik onbescheiden beambte ben, maar ik geef u de verzekering, dat ik voor uw eigen bestwil bedacht ben! Antwoordt mij dus direkt op de vraag: Gebruikt gij uw maaltijden steeds in gezelschap van uw echtgenoot?

Jane Fenimore scheen de beteekenis van deze vraag van Raffles volstrekt niet te begrijpen.

Zij keek Raffles aan met een vaag glimlachje om haar lippen, waarin nu het bloed langzaam terugkeerde.

En Jane zag twee donkergrijze oogen die met grooten kracht maar innig medelijden op haar gericht waren.

En in die oogen scheen zij plotseling iets te lezen, dat haar met een flauwen kreet half deed oprijzen en toen de beide handen met een gebaar van afgrijzen voor het gelaat slaan.

Toen liet zij de smalle witte handen langzaam zakken en nu werd haar akelig bleek gelaat opnieuw zichtbaar en krampachtig vertrokken en met een uitdrukking van een opgejaagd dier in haar blauwe oogen.

— Mijn angst — mijn voorgevoelens — mijn achterdocht! zeide zij op doffen, nauwelijks hoorbaren toon.

— Gij hebt mij nog geen antwoord gegeven op mijn vraag, mevrouw, ging Raffles meedoogenloos voort.

— Zeg mij eerst wie gij zijt! riep Jane Fenimore op wanhopigen toon. Hoe kan ik weten of ik u kan vertrouwen?

— Dat kunt gij, mevrouw — dat bezweer ik u! riep Raffles met aandrang uit. Het is waar — wij zijn niet wie wij schijnen, en wij zien hier opzettelijk onder een voorwendsel binnengedrongen — om een vreeselijk geheim te doorgronden, waarvan ik nu den aard nog niet kan mededeelen! Gij zult het echter dezer dagen vernemen! Wij hebben de electricische leiding met opzet defect gemaakt — er mankeerde niets aan! Wij zijn geen electriciens, en gij ziet twee vermomde mannen voor u. Gij ziet dat ik volmaakt eerlijk ben — maar meer moet gij ook voorloopig niet vragen! Ik bezweer u, dat uw antwoord uzelf zeker geen schade zal berokkene. En wilt gij mij nu antwoorden?

Jane Fenimore haalde zwaar en moeilijk adem en scheen aan een heftige ontroering ten prooi.

Toen rees zij plotseling overeind, en haar gelaat verkreeg een harden trek.

Haar stem had een metaalachtigen klank, toen zij kortaf antwoordde:

— Ik gebruik de maaltijden altijd met mijn man — behalve het eerste ontbijt, dat mij meestal in mijn slaapkamer gebracht wordt, omdat hij gewend is zeer vroeg op te staan.

— Wie brengt u dat?

— Een oude trouwe dienstbode.

— Hoe komt zij er aan?

— Zij haalt het uit de ontbijtkamer!

— Van wien krijgt zij het!

— Mijn man maakt het steeds gereed.

— Hebt gij uw man lang voor uw huwelijk gekend?

— Slechts een maand, mijnheer!

— Een maand? herhaalde Raffles verbaasd. Uw man had u zeker zeer lief?

— Dat zeide hij!

— En — gij?

Jane Fenimore antwoordde niet dadelijk.

Zij had opnieuw het hoofd gebogen en haar dunne slanke vingers speelden zenuwachtig met elkander.

Toen kwam het aarzelend over haar lippen:

— Ik had hem lief! Hij oefende grooten invloed op mij uit — en ik kon dien invloed niet weerstaan!

— Uw vermogen berust immers bij notaris Merryman?

Jane deed een stap achteruit en bracht de hand met

snel gebaar naar het hoofd, terwijl zij Raffles met groote, wilde oogen aanzag.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? riep zij op fellen toon. Wie zijt gij dan toch, dat gij u in onze zaken mengt?

— Niemand anders dan een vreemdeling, mevrouw. Een man die geen misdaad — geen moord zal dulden! Ik weet niet of ge mij begrijpt, maar ik vermoed het wel! Gij kunt mij de waarheid toch niet verbloemen — ik weet reeds veel, zoo niet alles! Moet ik het u dan nog zeggen — dat men pogingen aanwendt om u langzaam te vergiftigen?

Jane Fenimore liet zich weder op de sofa neervallen met een kreunend gelaat, als van een zwaar gewond dier.

— Gij zijt wreed, mijnheer — en toch — ik moet u de waarheid zeggen! Ik weet niet wat mij daartoe dwingt — uw macht over uw medemenschen moet wel zeer groot zijn! Even groot als die van — hem! Geve God dat gij die slechts ten goede aanwent! Welnu, ja — mijn vermogen wordt beheerd door notaris Merryman.

— Zijt gij met uw man in gemeenschap van goederen getrouwd?

— Ja!

— Wiens wensch was dat?

— Hij wilde het zoo — het was voor alles beter, zeide hij.

— En gij?

— Mij was toen alles onverschillig! Ik dacht niet aan geld!

— Hebt gij soms ook uw testament moeten maken?

— Ook dat heb ik gedaan!

— Ten gunste van — Fenimore?

— Ja, ten gunste van mijn man!

Weer heerschte er een oogenblik zwijgen in het vertrek.

Met kloppend hart hadden Charly en James naar dit snelle spel van vraag en antwoord geluisterd, want zij begrepen nu ook, dat er hier een drama onthuld stond te worden, zoo ontzettend, als de menschelijke geest nauwelijks kan bevatten...

Maar Raffles was nog niet gereed.

— Kendet gij de familie van uwen echtgenoot?

— Hij had slechts weinig bloedverwanten — en die wonen niet in Engeland.

— Waren er veel gasten bij de huwelijksvoltrekking?

— Zeer weinig.

— Wilt gij mij zeggen, hoe uw echtgenoot zich in den laatsten tijd jegens u gedroeg?

De jonge vrouw antwoordde niet dadelijk, maar boog het hoofd, terwijl zij zoo mogelijk nog bleeker werd.

— Hij is nooit zeer hartstochtelijk in zijn uitingen geweest — ik heb echter steeds gedacht, dat hij mij liefhad...

— Welnu, mevrouw... ik heb u slechts deze eene waarschuwing te geven — want wacht u er wel voor, nog ooit iets uit de handen van uw echtgenoot aan te nemen... *hij staat u naar het leven.....!*

HOOFDSTUK VIII.

Raffles verzamelt bewijzen.

Met een drogen snik liet de arme vrouw zich op de sofa nedervallen en begroef het gelaat in de handen.

Raffles trad op haar toe en legde haar zacht de hand op den schouder.

— Wat gij slechts vermoedt, mevrouw — dat weet ik bijna zeker... later zal ik u wel zeggen, op welke

wijze! Gij moet mij om te beginnen verlot geven, de noodige bewijzen voor de schuld van uwen echtgenoot bijeen te brengen — niet alleen aan dezen afschuwelijken moord, in koelen bloede gepleegd... maar ook aan andere misdaden, zoo beestachtig als men ze zich nauwelijks kan denken. Gij zult toch zeker wel willen

medehelpen, dezen ellendeling aan den aardschen rechter uit te leveren?

Met een ruk hief Jane Fenimore eensklaps het hoofd op.

Haar oogen hadden een geheel andere uitdrukking gekregen, en er lag nu een meedoogenlooze glans in.

Haar gelaat was als uit marmer gehouwen en haar stem klonk snijdend, toen zij uitriep:

— Geen medelijden met dezen onnensch, — als gij ten minste bewijzen kunt, wat ik nog slechts als een vaag wantrouwen gevoeld heb!

— Dat kan ik, mevrouw — als gij mij slechts eenige dagen geeft!

— Ik geef u een week.

— Dat is voldoende! Beloof gij mij, in dien tijd niets te nuttigen, wat gij niet zeer nauwkeurig gecontroleerd hebt?

— Ik beloof het u! Ik weet echter niet, of ik het wel zal kunnen uithouden, al dien tijd in hetzelfde huis, onder hetzelfde dak te leven met dien vreeselijken moordenaar!

— Dat moet toch, mevrouw! Gij moet uw iusterste best doen, u niet te verraden! Fenimore is een zeer sluwe schurk, en als hij achterdocht koestert, zou hij wel eens kunnen vluchten — of zijn plan op andere wijze volbrengen! Gaat gij slechts door u te houden, alsof gij nog steeds het ontbijt gebruikt, hetwelk uw man u laat brengen!

— Gij kunt er op rekenen, mijnheer! Ik vermoed nu, dat gij van de politie zijt.

— Misschien wel, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend. Wij gaan nu heen, teneinde geen gevaar te loopen, dat uw echtgenoot ons hier aantreft, en zullen weder terugkomen vandaag over een week. En nogmaals dring ik er bij u op aan, dat gij de rol zult blijven spelen van een arme, zieke vrouw, die lijdt aan een kwaal, die haar langzaam maar zeker ten grave doet dalen! Beloof gij mij dat?

— Ik beloof het u, mijnheer! antwoordde Jane op vasten toon, terwijl zij de hand van den vreemden bezoeker greep, en die krachtig drukte.

Even later hadden Raffles en Charly de kamer en vervolgens het deftige huis verlaten, dat zulk een afschuwelijk geheim scheen te bergen.

Zoodra zij buiten kwamen, riep Raffles een auto aan, die hen tot dicht bij de villa in de Regent street zou brengen.

Nauwelijks had de auto zich in beweging gesteld, of Charly barstte uit:

— De drommel mag mij halen, als ik er een tittel of jota van begrijp! Wil je mij eens zeggen, waar je eensklaps al die wijsheid vandaan hebt gehaald? Ik stond er bij, alsof ik geen tien kon tellen, en had de grootste moeite, je niet in de rede te vallen, en je te vragen, hoe je in 's hemels naam dit alles te weten was gekomen! Waar heb je toch je kennis vandaan, vraag ik nogmaals?

— Uit de schrijftafel van Fenimore, antwoordde Raffles kalm.

— Dat is waar ook — ik heb je in een geheime lade zien snuffelen! Ezel, die ik ben! Dáár vond je dus de aanduidingen, die je er toe brachten, die arme vrouw te waarschuwen?

— Juist, Charly! In die lade vond ik de bewijzen — dat Fenimore waarschijnlijk een dubbele moordenaar is!

— Groote God! riep Charly verschrikt uit. Wie waren dan zijn slachtoffers?

— Zijn vroegere echtgenooten. Hij is reeds tweemaal gehuwd geweest — ik vond twee gladde gouden ringen met verschillende initialen in de geheime lade.

— En waren er nog meer bewijzen?

— Ja. Ik vond er ook nog eenige brieven in met een vrouwenhand geschreven, die blijkbaar vol liefdesbetuigingen stonden!

— Maar waaruit leidt je nu af, dat hij die vrouwen vermoord heeft?

— Dat leid ik eenvoudig af uit het feit, dat hij voor de derde vrouw reeds een graf heeft gegraven! antwoordde Raffles kortaf, daaraan valt nu niet meer te twifelen! Zijn beide eerste vrouwen waren waarschijnlijk ook zeer rijk, en hij heeft haar gedood teneinde zich in het bezit te stellen van haar vermogen.

— Maar dat klinkt als het verhaal van Blauwbaard, Edward! riep Charly vol afgrijzen uit. Bestaan er dan werkelijk zulke menschen?

— Of zij bestaan? Maar ben je dan reeds de zaak van Crippen vergeten, die hier te Londen omstreeks een jaar of tien geleden gehangen is, eveneens omdat hij verscheidene zijner echtgenooten in een badkap gesmoord heeft, en de lijken in zijn kelder heeft begraven? Herinner je je dan niet meer dat uit het onderzoek is gebleken, dat dit ondier een partij heeft aanggericht vlak boven de plek waar hij zijn laatste slacht-

offer begraven had, en daar danste met zijn vrouw, die hij tot zijn volgend slachtoffer had uitgekozen? Weet je niet, dat hij gevlucht is en een poging deed om naar Amerika te ontkomen, waar hij voor altijd veilig geweest zou zijn, maar dat een schrandere Engelsche detective hem met een zeer snel stoomjacht achterop is gegaan, en hem even voor de aankomst der mailboot te New-York aan boord van dat schip kon arresteren?

— Ja, ja, Edward, — nu herinner ik mij die zaak zeer goed! riep Charly uit. Ik herinner mij nog dat Crippen tot het laatste oogenblik zijn onschuld bleef volhouden.

— Ten onrechte, want de bewijze waren overtuigend!

— Maar dat zijn zij in dit geval nog niet, Edward! riep Charly uit. Ik geloof dat het moeilijk zou zijn uit te maken of mevrouw Fenimore inderdaad zoo ziek is geworden door van de spijzen te eten die haar man haar des ochtends laat brengen!

— Dat zouden de geneesheeren in ieder geval kunnen uitmaken, hernam Raffles. Maar juist omdat ik zelf wel gevoel, dat het bewijsmateriaal nog onvoldoende is, zullen wij er aanstonds op uittrekken om het aan te vullen.

— Moeten wij er de stad voor uit?

— Ja, naar Birmingham en naar Norwich. Fenimore is een sluw heerschap, en hij heeft de verschillende schouwtooneelen van zijn ontzettende misdaden zoo ver mogelijk uit elkaar gehouden. Ik behoef je waarschijnlijk niet te zeggen, dat hij in ieder van die steden bij den Burgerlijken Stand bekend is. Ik heb, om op alle gebeurlijkheden gewapend te zijn, het plan tersluiks een foto van den man te nemen, en die aan de ambtenaren in de genoemde steden voor te leggen, zoodat idere vergissing uitgesloten is. Je zoudt mij een genoeg doen als je dat vanmiddag nog even zoudt kunnen klaarspelen. Ga in de buurt van zijn woning op den loer staan met een zeer kleine camera en neem een opname van hem — het licht is gelukkig zeer sterk en ik verzeker je dat je zult slagen. In dien tijd zal ik alles voor onze reis in orde maken!

Aldus werd gedaan, en terwijl Raffles een kwartier later bezig was, met het pakken van een paar valiezen haalde Charly zijn kleinste fotografiestoestel te voorschijn, niet veel grooter dan een lucifersdoosje en trok daarmede naar de woning van Fenimore, waar het

geluk hem gunstig was, want hij had er nauwelijks een kwartier op wacht gestaan, of hij was in staat snel en ongemerkt een momentopname te maken van den man met de basiliskenoogen, die toen waarschijnlijk pas naar zijn huis terugkeerde.

Hij nam een auto, reed snel terug, ontwikkelde de opname en maakte er een vergrooting van, die de volle goedkeuring van Raffles mocht wegdragen.

Deze had reeds zijn spoorboekje geraadpleegd, en daarin gevonden, dat er dien dag nog een goede sneltrein naar Norwich ging die hen daar omstreeks half elf in den avond zou brengen.

Zij troffen in den trein nog een ledige coupé eerste klasse en spoedig waren zij weder verdiept in beschouwingen omtrent de raadselachtige, sombere zaak die hen zoo onverwacht de Engelsche hoofdstad had doen verlaten.

— Denk je dat Fenimore onder zijn eigen naam te Birmingham en te Norwich getrouwd is! begon Charly, toen de trein zich in beweging had gezet.

— Waarom zou hij eigenlijk niet? Het is niet zoo gemakkelijk om zich valsche papieren te verschaffen en Fenimore is een vrij veel voorkomende Engelsche naam! En daarenboven liggen die steden immers ver uit elkaar.

— Hoe is het mogelijk dat iemand die zulke misdaden gepleegd heeft, de herinneringen daaraan bevaart, al is het dan ook in een geheime lade!

— Dat is een verschijnsel, hetwelk zich meermalen in dergelijke gevallen voordoet, vooral bij menschen met zieke hersens zooals dit monster er wel een moet zijn! Het zou mij niets verwonderen als hij die voorwerpen van tijd tot tijd te voorschijn haalde en bekeek!

Zoo bleven de beide vrienden nog doorpraten en alle mogelijkheden bespreken totdat het onderwerp van gesprek uitgeput was en zij tot iets anders overgingen.

Juist op tijd rolde de trein het berookte, sombere station van Norwich binnen.

Niet zonder moeite konden zij een hotel vinden, want het wemelde in deze havenstad van soldaten, Amerikaansche zeeofficieren, militaire en andere autoriteiten die op een of andere wijze betrokken waren bij den ravitailleeringsdienst.

Zij begaven zich vroeg ter ruste teneinde des anderen

daags aanstonds met hun nasporing te kunnen beginnen.

Reeds om half negen wachtte er een huurauto voor het hotel, die de twee mannen naar het Bureau van den Burgerlijken Stand zou brengen.

Raffles noemde den bode de twee eerste namen die hem te binnen vielen, en verklaarde, dat zij twee Londensche detectives waren, die gaarne den ambtenaar van den Burgerlijken Stand zouden willen spreken.

Eenige minuten later stonden zij tegenover dezen functionaris, een bejaard man met een schrander uiterlijk, die hen in zijn particulier kantoor ontving, en niet zonder een trek van verwondering op zijn gelaat den beiden bezoekers een stoel aanbood.

— Ons bezoek zal u wellicht een weinig verbazen, mijnheer, begon Raffles, maar het betreft een ernstige zaak en wij vragen bij voorbaat verschooning, als wij u mochten ophouden. Zoudt gij om te beginnen wel zoo vriendelijk willen zijn, mij te zeggen of gij reeds lang uw functie in deze stad waarneemt?

— Bijna 34 jaar, mijnheer! antwoordde de ambtenaar glimlachend.

— Dat is zeer lang! Dan zult ge mij misschien wel kunnen zeggen, of er onder de vele duizenden die zich door u in het huwelijk hebben laten verbinden, een man was van dit eigenaardig uiterlijk, dat men niet zoo spoedig vergeet, als men het eens gezien heeft?

Terwijl hij deze woorden sprak had Raffles het portret van Fenimore uit zijn portefeuille genomen en aan den ambtenaar overhandigd.

Deze bekeek het portret aandachtig, fronste even de wenkbrauwen, trok ze toen hoog op, en riep plotseling uit:

— Welzeker ken ik dezen man! Het is bijna een jaar geleden, dat hij met een jonge dame op het stadshuis verscheen, teneinde aangifte van zijn voorgenomen huwelijk te doen — en veertien dagen later heb ik hem zelf in het huwelijksbootje helpen stappen. Wat is er met hem?

— O, niets van beteekenis! antwoordde Raffles droog. Een kleine oplichterszaak — dat is alles! Gij hebt hem natuurlijk uit het oog verloren sinds dien tijd?

— Ik heb hem nooit meer gezien, maar ik meen mij te herinneren dat een mijner employés tamelijk goed met hem bevriend was, of althans bij hem aan huis kwam.

— Is die employé op het oogenblik hier? vroeg Raffles gretig.

De ambtenaar raadpleegde even zijn horloge en knikte toen bevestigend.

— Het is juist 9 uur, en Brush is een zeer stipt ambtenaar.

Onder het spreken had hij op een electrischen knop gedrukt, waarop de bode binnentrad.

— Waterman, vraag eens of mijnheer Brush aanstonds hier komt.

De bode verwijderde zich, en liet even later een man van omstreeks 40-jarigen leeftijd binnen, die een buiging voor den amtenaar maakte, en toen een nieuwsgierigen blik op de beide bezoekers wierp.

— Deze beide heeren zijn van de Londensche politie, Brush, en wenschten gaarne iets van u te weten omtrent... dezen heer hier. Ik weet zijn naam niet!

Met deze woorden overhandigde hij het portret aan den zoeven binnentreden beampte.

Deze had er nauwelijks een blik op geslagen of hij riep uit:

— Maar dat is Jack Fenimore!

— Dat hebt gij goed gezien, mijnheer Brush, zeide Raffles glimlachend. Zoudt gij eenige vragen willen beantwoorden in verband met dezen man?

— Met het grootste genoegen, mijnheer!

— Gij waart immers zijn vriend?

— Dat wil zeggen — ik was een goede kennis van hem, zoolang hij hier woonde.

— Hebt gij zijn vrouw gekend?

— Slechts zeer weinig, en in ieder geval niet voor het huwelijk.

— Was zij rijk?

— Ja, zij was zeer welgesteld. Zij was een weduwe, en gewend om haar geld zelf te beheeren — en ik verzeker u dat zij het rente wist te laten opbrengen.

— Weet gij ook wellicht onder welke voorwaarden zij getrouwd waren?

— Dat niet, maar zij heeft mij wel eens gekscherend onder vier oogen, en met verzoek om het toch vooral niet aan haar man te brengen, gezegd, dat hij haar ernstige erfgenaam was!

— Waarom is Fenimore eigenlijk niet in Norwich blijven wonen?

— Heel precies weet ik het niet, maar ongeveer acht maanden geleden — doch het kunnen er ook wel 9 geweest zijn — deelde Fenimore mij mede, dat zijn vrouw

eensklaps was vertrokken om een ziek familielid te bezoeken, een rijke oude tante, waarvan zij waarschijnlijk nog zou erven. Toen zij veertien dagen weg was, pakte ook Fenimore zijn koffers en verklaarde dat hij zijn vrouwtje ging terughalen!

— En is hij toen nog met haar teruggekeerd? vroeg Raffles terwijl hij zijn grijze oogen vol spanning op het gelaat van Brush gevestigd hield.

— Hij is wel teruggekeerd — maar alleen! Hij verklaarde dat zijn vrouw te Manchester bleef, waar die oude tante woonde, en dat hij daar heen ging verhuizen. Inderdaad werden een paar dagen later de meubelen verkocht en Fenimore vertrok. Ik heb hem nooit meer teruggezien.

— Zeg eens mijnheer Brush — kunt gij u misschien herinneren dat de echtgenoot van Fenimore wel eens ziek was?

— O, ja, zelfs vaak voor een zoo jonge, schijnbaar door en door gezonde vrouw! Ze klaagde over aanvallen van duizeligheid, hartpijn en hevige migraine.

— Deed zij daar dan niets tegen?

— Zij scheen niet erg op dokters gesteld te zijn, en de oude huisdokter, die haar nog maar weinig bezocht na haar huwelijk, begreep er niet veel van!

— Gij zoudt mij natuurlijk het huis nog kunnen aanwijzen, waar het echtpaar Fenimore hier gewoond heeft?

— Natuurlijk mijnheer!

— Dan blijft mij niets anders over dan u hartelijk

dank te zeggen voor uw inlichtingen, en verzoek ik u, den naam van de straat en het huisnummer te noteeren.

Brush haalde een klein registertje uit zijn binnenzak, bladerde er even in, en schreef toen op een van zijn visitekaartjes het adres over.

Hij stak Raffles het kaartje toe en zeide:

— Ziehier mijnheer! Als ge dit kaartje overhandigt aan den tegenwoordigen bewoner van het huis, een mijner vrienden, Bowman geheeten, dan ben ik er van overtuigd, dat hij u verder alle gewenschte inlichtingen zal geven. Mag ik vragen of er iets met Fenimore aan de hand is?

— O, niets van beteekenis — een klein inbraakje! antwoordde Raffles lakoniek, terwijl hij opstond en zijn hoed greep.

Maar alvorens zich te verwijderen, wendde hij zich nogmaals tot Brush, en vroeg:

— Kunt ge mij soms aan een portret helpen van mevrouw Fenimore?

— Neen, dat heb ik tot mijn spijt niet! En ik zou ook niet weten hoe ik er u een zou moeten bezorgen!

— Dat is jammer! bromde Raffles voor zich heen. Ik had een plan — maar dat zal ik nu moeten laten varen! Er blijft mij niets anders over, mijnheer, dan u vriendelijk dank te zeggen voor uw bereidwilligheid om de politie bij te staan in haar taak. En als gij weten wilt, wat er inderdaad gaande is — lees dan zorgvuldig de bladen van de eerstvolgende dagen!

HOOFDSTUK IX.

Een afschuwelijke vondst.

Niet roodra bevonden de beide vrienden zich weder op straat of Raffles riep een huurauto aan en de twee mannen liepen zich, na den chauffeur het adres te hebben opgegeven, naar het huis brengen waar Fenimore drie maanden van zijn huwelijksleven had doorgebracht.

Het was nauwelijks half tien toen de auto stilhield voor de deur van een ouderwetsch, maar vrij groot huis.

De deur werd geopend door een eenvoudigen bediende, die de beide vroege bezoekers niet zonder verbazing opnam.

— Goede vriend, ik wenschte spoedig uw meester mijnheer Bowman even te spreken, begon Raffles. Zeg hem dat er twee Londensche politiebeamten zijn, die hem gaarne eenige zeer gewichtige inlichtingen wenschen te vragen.

— Ik zal uw verzoek overbrengen, mijne heeren, ant-

woordde de bediende eenigszins verschrikt. Wees zoo goed binnen te komen!

Vijf minuten later stonden de beide vrienden tegenover den heer des huizes, een man van reusachtigen lichaamsomvang, en nog gekleed in zijn kamerjasje.

Ondanks het vroege uur had hij een geweldige sigaar in den mond, die daar ook gedurende het geheele volgende gesprek niet zou worden uitgenomen.

Ook hij had een verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij met een uitnoodigend gebaar naar een paar stoelen wees, en zeide:

— Neem plaats, heeren, en zeg mij snel eens de reden van uw bezoek!

— Wij zullen liever blijven staan, mijnheer Bowman, want wij zijn zeer gehaast, antwoordde Raffles. Wij zullen u ook niet lang ophouden. Misschien zijt gij wel geneigd ons eenige inlichtingen te geven die voor ons van groot gewicht zijn, in verband met een zeer treurige zaak!

— Vraag slechts, mijnheer, ik wil u gaarne behulpzaam zijn!

— Ik dank u! Woont gij reeds lang in dit huis?

— Omstreeks 9 maanden!

— Weet gij wie de vorige bewoner was?

— Ja, zeker — Jack Fenimore was zijn naam.

— Hebt gij hem persoonlijk gekend?

— Ik heb hem nooit gezien! Ik hoorde zijn naam van onzen wederzijdsehen vriend Brush.

— Ja, ja, ik heb met mijnheer Brush zoeven gesproken! Zegt u mij eens mijnheer Bowman — is er een kelder bij uw huis?

— Ja zeker — een vrij groote kelder zelfs!

— Gebruikt gij dien?

— Alleen om rommel in te bewaren — want wijn drink ik niet! antwoordde Bowman, wiens verwondering over deze zonderlinge vragen ieder oogenblik toenam.

— Zoudt ge er iets op tegen hebben om ons dien kelder eens even te toonen?

— Niet in het minste mijnheer! Ik zal u dadelijk vergezellen — vergun mij een oogenblik, dan zal ik licht halen!

— Dat is niet noodig, mijnheer Bowman — wij zijn beiden van een sterke elektrische zaklantaarn voorzien. Maar voor wij ons naar uw kelder begeven — zeg mij eerst of gij sterke zenuwen hebt?

Bowman werd wat bleek en een zenuwachtige rilling

liep over zijn gelaat toen hij hikkend antwoordde:

— Dat is te zeggen — ik geloof niet, dat ik meer zenuwen heb dan ieder normaal mensch! Wat verwacht gij dan toch wel in mijn kelder te vinden?

— Dat kan ik u nu nog niet zeggen, mijnheer — misschien wel niets! Apropos — zijt gij soms in het bezit van een hond?

— Ik heb een kleinen terrier?

— Dat treft uitstekend! Die hebben een goeden neus! Wees zoo goed het dier even te halen, dan beginnen wij aanstonds met ons werk!

Bowman verliet het vertrek, en keerde een paar minuten later terug met een prachtige fox-terrier, die de beide bezoekers een weinig wantrouwend aankeek en niet weinig lust scheen te gevoelen de kracht van zijn tanden op hun beenen te beproeven.

Een kort bevel van zijn meester was echter voldoende om hem tot de orde te roepen.

Zonder dat er nog een woord gewisseld werd, verliet het drietal vergezeld door den terrier het vertrek, daalde een trap af, ging een smalle gang door en bereikte zoo de deur van de keldertrap.

Bowman haalde een ouden roestigen sleutel te voorschijn, stak dien in het slot en opende de deur niet zonder eenige moeite.

Hij wilde reeds de trap afdalen toen Raffles hem bij den arm terughield.

— Een oogenblik — hebt gij daar beneden graafwerktuigen — een schop of iets dergelijks?

— Neen, dat niet. Maar ik werk zelf veel in mijn tuin — in het tuinhuis heb ik een klein houweel en een paar schoppen. Wil ik die halen?

— Doe dat!

Bowman ging heen, en keerde terug, beladen met een soort pikhouweel en twee schoppen, waarop het drietal, voorafgegaan door den terrier, de smalle keldertrap afdaalde, bij het licht van de beide zaklantaarns.

Niet zoogdra waren zij beneden aangekomen of de terrier begon snuffelend rond te loopen, en bleef eindelijk stilstaan in een donkeren hoek van den kelder, zoo stil alsof hij uit steen was gehouwen, met den kop naar den grond gebogen, en zachtjes kreunend.

— Daar is het! zeide Raffles kortaf.

— Maar wat is daar dan toch, mijnheer? riep Bowman uit. Wat zoekt gij dan toch in mijn huis?

— Wat ik hier zoek, mijnheer? Ik zoek een lijk.

Bowman deinsde achteruit met een schorren kreet van schrik en voor het eerst sedert zijn bezoekers in zijn huis waren, nam hij de groote sigaar uit zijn mond.

— Maakt gij een grap, mijnheer? Dat kunt gij toch niet meenen?

— Ik spreek in vollen ernst, mijnheer Bowman. Zie maar eens naar uw hond! Laat ons aanstonds aan het werk gaan!

De twee lantaarns werden aan den kleinen haak aan twee spijkers opgehangen, en dadelijk begonnen de drie mannen te werken, op de plaats zelf waar de terrier nog steeds zachtjes brommend stilstond.

Zij lichtten de roode tegels uit den vloer en begonnen snel maar voorzichtig de aarde weg te scheppen.

Bijna tien minuten werkten zij onafgebroken voort, over een oppervlakte van bijna twee vierkante meters.

Plotseling hield Charly met een zwakken kreet van afschuw met graven op.

— Wat is er? vroeg Raffles op zachten toon.

— Ik weet het niet — ik geloof dat mijn spade op iets zachts is gestooten!

Zonder te spreken nam Raffles zijn lantaarn van den haak, teneinde den gegraven kuil beter te kunnen belichten.

Onder de aarde scheen iets wits te schemeren.

En bijna op hetzelfde oogenblik begon de terrier woedend te blaffen, terwijl hij de zwarte aarde met zijn pooten wegkrabde.

Met de grootste voorzichtigheid werd de aarde verder verwijderd — en langzamerhand werd er een witte gedaante uit de droge, rulle aarde opgedolven. Eerst de beenen — vervolgens de romp — tenslotte het hoofd.....

Met een kreet van afschuw en ontzetting liet Bowman zijn spade vallen.

— Een vrouw! Het lijk van een vrouw! kreet hij, terwijl zijn oogen uit het hoofd puilden en zijn tanden van angst klapperden. Maar hoe is dat mogelijk — hoe komt dat lichaam hier — het moet toch reeds 9 maanden in den kelder liggen? Hoe komt het dat het lichaam niet vergaan is?

— Dat zal ik u in een paar woorden zeggen, mijnheer Bowman! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Het lijk dat gij hier ziet is dat van mevrouw Fenimore. Zij is vergiftigd, en wel met een vergift, dat een merkwaardige conserverende uitwerking heeft! Het had

nog vele jaren kunnen duren, alvorens er uiterlijk eenige verandering met het lichaam had plaats gevonden, dat er zooals gij zelf kunt waarnemen, uitziet alsof het hier geen doode, maar een slapende betreft. Gij zult ook wel opmerken, dat er in dezen kelder geen licht van ontbinding heerscht!

— Maar mijn God, mijnheer, wat moet ik beginnen? Ik kan niet denken — het is alsof alles met mij in het rond draait!

— Maak u niet bezorgd, mijnheer Bowman, zeide Raffles op kalmeerenden toon. Gij hebt u voorloopig met niets te bemoeien en ik moet u alleen zeer ernstig verzoeken, met niemand — met wien ook! — over dit voorval te spreken! Later zult gij wellicht als getuige worden opgeroepen! Wij zullen onmiddellijk een kist zenden, teneinde het lijk van deze ongelukkige vrouw naar Londen te kunnen overbrengen, waar het zal moeten dienen..... nu, dat zijn onze zaken! Gij zult, over enkele dagen wel meer vernemen.

Raffles en Charly lieten geen tijd verloren gaan, maar verlieten onmiddellijk het huis, en kochten ergens een langwerpige kist die zij naar het huis van Bowman lieten brengen, en waarin zij zelve behoedzaam het stoffelijk overschot van Fenimore's echtgenoot meervlijden, waarop de kist zorgvuldig werd dichtgemaakt en met zeildoek omwikkeld.

Nog voor dit gedaan was had Raffles een telegram gezonden aan Henderson, om zich met de snelste en grootste auto onmiddellijk naar Birmingham te begeven, en daar aan het station op hem te wachten.

Toen dit alles gereed was, richtte Raffles zich weder tot Bowman, die zwijgend en bleek had toegezien, en zeide:

— Luister, mijnheer Bowman! Wij vertrekken nu aanstonds naar Birmingham — waar wij vreezen moeten iets dergelijks te vinden als in deze stad. Er gaat over een uur een trein in die richting! Vanavond keeren wij met een auto hier terug — om deze kist mede naar Londen terug te nemen. Gij hebt de doode immers goed aangezien?

— Ik zal dat strakke, witte gelaat nooit meer kunnen vergeten, mijnheer! riep Bowman met een huivering van afschuw uit.

— Het is goed. Houdt u dan gereed om over eenige dagen te Londen te komen getuigen! En vooral — geen woord over wat er thans is voorgevallen!

HOOFDSTUK X.

De bekentenis.

De vermoedens van Raffles zouden maar al te zeer bewaarheid worden — te Birmingham speelde zich, met slechts een zeer gering verschil, dezelfde dramatische gebeurtenissen af als te Norwich!

En laat in den avond snelde een groote auto in allerijl over den straatweg tusschen de beide steden, waarin Raffles, Charly en Henderson gezeten waren — en die bovendien belast was met een sombere vracht — de kist waarin het tweede van Fenimore's slachtoffers rustte, dat de beide vrienden in juist denzelfden toestand hadden gevonden.

In het huis van Bowman werd de tweede kist uit den kelder naar de gang gedragen, en vandaar naar de auto gebracht, die daarop spoedig met haar lugubere lading in de richting van de Engelsche hoofdstad wegsnelde...

Het was in den middag van den volgenden dag, toen Raffles zich opnieuw naar het huis aan de New-Yorkstreet begaf, en den ouden bediende, die hem ontving, verzocht, hem aanstonds bij mevrouw Fenimore aan te dienen.

Deze wachtte hem in haar eigen vertrek, bleek en met een somber gelaat.

Raffles trad aanstonds op haar toe, en zeide, terwijl hij haar de hand toestak:

— Gij ziet, mevrouw, dat ik woord houd. Ik heb zelfs geen week noodig gehad om de bewijzen, welke ik zocht, bijeen te brengen!

— Gij hebt ze dus gevonden, mijnheer?

— Je, mevrouw! En ik zeg u, dat zij overstelpend zijn! Gij moet sterk zijn want wat ik u zeg is vreeselijk! Fenimore, uw echtgenoot, is voor u reeds twee malen gehuwd geweest en hij heeft zijn beide vorige vrouwen met vergift om het leven gebracht!

Met een waanzinnige uitdrukking van angst en afschuw op het gelaat liet Jane Fenimore zich op de sofa neervallen.

— Die duivel! Het is afgrijselijk! steunde zij. En

met dien man heb ik een half jaar.... Het is te vreeselijk om er aan te denken! Wat moet ik nu doen?

— Ons helpen, mevrouw, om dien satan tot een bekentenis te brengen! Misschien zou hij op het laatste oogenblik ontsnappen, als hij argwaan koesterde!

— U helpen? Maar hoe kan ik dat, mijnheer?

— Luister, mevrouw! Ik heb uw huis nauwkeurig in het oog gehouden, totdat ik uw man nu een kwartier geleden zag vertrekken, en ik weet dat hij de eerste uren niet terugkeert! Hebt ge uw rol goed gespeeld?

— Ik had hedenmorgen een zeer ernstigen aanval, mijnheer — en ik verzeker u, dat die niet geveinsd was!

— Dan is het hoog tijd om te handelen! Ik zeg u nogmaals — gij kunt en gij moet ons helpen!

— Maar hoe dan?

— Door te doen, alsof Fenimore zijn doel bereikt had! Gij begrijpt mij? Gij moet u dood houden! Ik ga verder — ik zeg, dat gij gedurende eenige uren dood moet zijn!

Met een kreet van afschuw rees Jane weder overeind en staarde Raffles verschrikt aan.

— Drijft ge den spot met mij? Hoe zou ik dat kunnen?

— Door een zeker middel in te nemen, dat ik u zal toedienen, mevrouw. Ja, ik begrijp het wel — ik kan mij volkomen uw vrees voorstellen! Maar ik zal die vrees geheel en al verdrijven!

Hij trad snel naar het raam toe, schoof het gordijn terzijde en wenkte naar iemand, die blijkbaar buiten stond te wachten.

Een oogenblik trad Charly Brand het vertrek binnen.

— Gij ziet hier mijn vriend en helper, mevrouw, begon Raffles op zachten maar overredenden toon. Gij ziet dat hij volkomen gezond is en in den bloei van zijn jaren! Hij heeft een blozend gelaat, zijn oogen staan helder — kortom hij is het toonbeeld van jeugd en

kracht, nietwaar? Welnu, ik zal hem slechts eenige druppels van deze lichtgroene vloeistof ingeven in een glas water gemengd — en binnen een kwartier zal hij schijnbaar het land der levenden verlaten hebben! Gij durft toch zeker de proef wel aan; vriend? zoo wendde hij zich vragend tot Charly.

— Ga gerust je gang, makker — ik ben er niet bang voor! antwoordde Charly glimlachend.

Raffles vulde een glas met water uit een karaf die hij zag staan, goot er vier druppels van de lichtgroene vloeistof bij, mengde het zorgvuldig en reikte Charly het glas toe, die het in enkele teugen ledigde.

Met groote oogen van verbazing, en met de hand op het hart gedrukt, zag Jane Fenimore toe!

En zij zag hoe de jonge man, die op een stoel had plaats genomen, langzamerhand bleaker werd, totdat zijn gelaat de kleur van was had gekregen, hoe het licht uit zijn oogen verdween, en als tot glas schenen te worden, zijn neus zich scheen toe te spitsen, en hoe zijn slapen invielen.

Een kwartier lang werd er geen enkel woord gewisseld in het vertrek.

Toen trad Raffles op Charly toe, legde hem de hand op het hart, voelde zijn pols, hield een spiegelteje voor zijn mond, en zeide toen op ernstigen toon:

— Nu is hij dood, mevrouw! tenminste — iedereen zou hem daarvoor houden, zelfs een geneesheer — en die zal uw man wel niet te hulp roepen! Hij zal evenals hij dit vroeger deed, beweren dat gij plotseling op reis zijt gegaan en een week later zal hij uit Londen zijn vertrokken, om er nooit meer terug te keeren! En treedt nu nader en overtuigt u, dat ik mij niet aan groot-spraak schuldig maak!

Jane Fenimore trad naderbij, legde haar hand op het ijskoude voorhoofd van Charly, trok haar huiverend terug, zag in de schijnbaar gebroken oogen, luisterde aandachtig, maar vruchteloos naar den hartklop en richtte zich toen weder op.

— Het is een wonder! fluisterde zij heesch. Hij lijkt inderdaad gestorven. En — kunt gij hem nu even vlug weder bijbrengen?

— Nog veel vlugger, mevrouw! antwoordde Raffles glimlachend.

Hij haalden een tweeden flaçon te voorschijn, die met een zacht rose vloeistof gevuld was, en goot eenige druppels van den inhoud tusschen de geopende lippen van den schijnendoode.

Er verliepen geen twee minuten of Charly sloeg de oogen weder op, het besef keerde in zijn blik terug, langzaam verscheen de kleur weder op zijn wangen, de polsslag werd merkbaar en vijf minuten later stond hij even blozend en glimlachend voor mevrouw Fenimore als zoeven.

— Gij ziet, dat het niets te beteekenen heeft, zeide de jonge man met een helder lachje. Ik voel mij nu nog een weinig onvast op de beenen, maar dat is over een paar minuten verdwenen.

— En — behoudt gij er geen onaangename gevolgen uit? vroeg de jonge vrouw.

— Niet in het minst, mevrouw! Ik zou aanstonds weder kunnen beginnen! antwoordde Charly.

Even stond Jane in gedachten, als aan innerlijken tweestrijd ten prooi.

Toen hief zij het hoofd op, en zeide rustig:

— Ik wil doen, wat gij mij aanraadt, mijnheer! Zeg mij slechts wat ik te doen heb — en dan ook, wat gij voorhebt!

Dienzelfden avond, omstreeks half twaalf, stond Fenimore met gekruiste armen voor het bed, waarop het beweginglooze lichaam van zijn vrouw rustte.

Op zijn strak, bleek gelaat lag een vreeselijke uitdrukking van koude, meedoogenlooze berekening.

Geen spoor van berouw of angst was op dat duivelsch gelaat merkbaar.

— Eindelijk dan toch! mompelde hij zacht voor zich heen. Gij hebt lang weerstand geboden, maar ten leste hebt gij toch het onderspit moeten delven, schoone mevrouw Fenimore! Uw geld is onbepert mijn! De bedienden zijn weggezonden of slapen en zij meenen, dat gij nog dezen nacht op reis zult gaan! Maar dat gaat gij immers ook, mevrouw Fenimore. Gij gaat een zeer verre reis ondernemen, een reis waarvan niemand terugkeert! Heb nog slechts eenigen tijd geduld — en gij zult naar uw laatste rustplaats worden gebracht!

Onbewegelijk bleef de moordenaar nog geruimen tijd voor zijn slachtoffer staan.

Zijn oogen hadden een metalen glans, en meer dan ooit schenen zij toe te behooren aan een walgelijk kruipdier.

Daarop verliet hij het vertrek, en maakte een ronde door het geheele huis, ten einde zich te overtuigen, dat niemand wakker was, en hem kon overvallen.

Toen hij terugkeerde naar de slaapkamer, waar het beweginglooze lichaam zijner vrouw rustte, sloeg de groote pendule op den schoorsteenmantel juist het middernachtelijk uur.

Even luisterde de moordenaar met gekromden rug en terwijl er een huivering over zijn lichaam scheen te loopen, naar het somber galmend geluid der slagen. Toen leek hij iets met geweld van zich af te schudden.

Hij vatte het lichaam aan, en droeg het uit de kamer, met sluipende schreden loopend, als een lui-paard, dat op roof uit is.

Hij droeg het lichaam door de gang, de trap af, en vervolgens naar de deur van den kelder.

Met moeite sleepte hij het naar beneden, legde het dicht naast het reeds gegraven graf neder, en wischte zich het gelaat met zijn zakdoek af.

Daarop haalde hij een eindje kaars te voorschijn, stak het met trillende hand aan, en greep vervolgens het lichaam weder vast, teneinde het in den kuil te werpen.

Maar eensklaps werd de kelder met een zonderling, blauwachtig schijnsel vervuld...

Met een doffen kreet liet de moordenaar het lichaam weder vallen, en staarde als bezeten naar een hoek van den kelder, die plotseling helder verlicht werd door een stralenbundel, die van de tegenoverliggende zijde kwam.

En die stralenbundel hechte zich op twee gedaanten, met wasbleeke gezichten, onbewegelijk, en die met starenden blik den moordenaar schenen aan te zien.

Het waren de gedaanten van twee vrouwen, in witte gewaden gehuld, en in zittende houding tegen den muur van den kelder geplaatst.

Zij hielden den rechterarm opgeheven en wezen met

een streng gebaar in de richting van het monster, dat haar gedood had...

Minuten lang bleef Fenimore in dezelfde houding bewegingloos staan.

Toen viel hij eensklaps op de knieën, en stiet een waar gebrul uit...

— Genade! Vergiffenis! Jezus Maria! Weg die oogen! Ik beken! Ik beken immers! Doe weg die wijzende hand! Ik heb u beiden vermoord! Het is zoo! Wat komt gij uit uw graf om het mij te verwijten? Ik zeg u, dat ik beken!

Met een gillenden kreet viel de moordenaar voorover op den grond.

Tegelijkertijd traden vier politieagenten, die zich tot dusverre verborgen hadden gehouden, achter eenige vaten te voorschijn, hieven Fenimore op, die blijkbaar bewusteloos was, en droegen hem weg.

Toen zij den kelder verlaten hadden, kwamen er nog twee mannen te voorschijn.

Het waren Raffles en Charly.

De eerste goot een paar druppels van de rose vloeistof tusschen de lippen van Jane Fenimore en daarop droegen de twee mannen haar behoedzaam de keldertop op, en legden haar neder op een bank in de vestibule.

Raffles wierp nog een ernstigen blik op de bewusteloze vrouw en zeide toen op zachten toon tot Charly:

— Nu is onze taak hier gedaán, mijn jongen! Laat ons gaan, voor de politie zich al te zeer in onze zaken mengt, en ons vragen stelt omtrent onze ware identiteit, die ons slechts last zouden kunnen veroorzaken! Zij weet, waar zij hare getuigen moet gaan halen — en bovendien is de bekentenis van den ellendigen moordenaar reeds voldoende!

Een week later werd de drievoudige moordenaar tot den dood door den strop veroordeeld.

De volgende aflevering (No. 275) bevat:

Twee Doodsvijanden.

